

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Weisze, Chr. Felix.; Efter Weisse af N. T. Bruun ; Sat i Musik af Kuntzen.

Titel | Title:

Kierlighed paa Landet : Syngestykke i tre Acter med tilhørende Dands

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Fr. Brummer, 1810

Fysiske størrelse | Physical extent:

136 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Weisse.

Højlyghed

paa Landet.

1810.

56.-107-8°

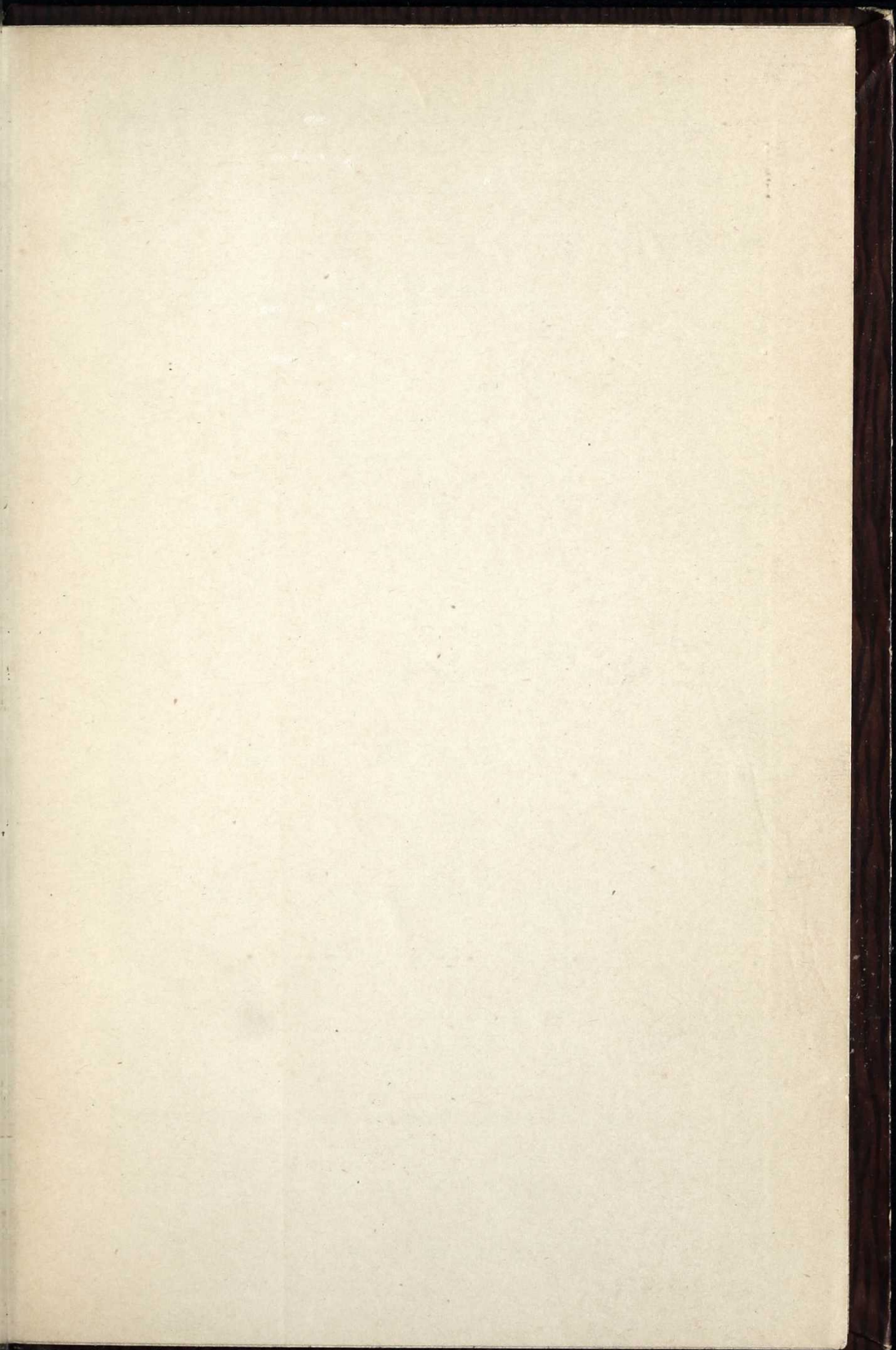
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

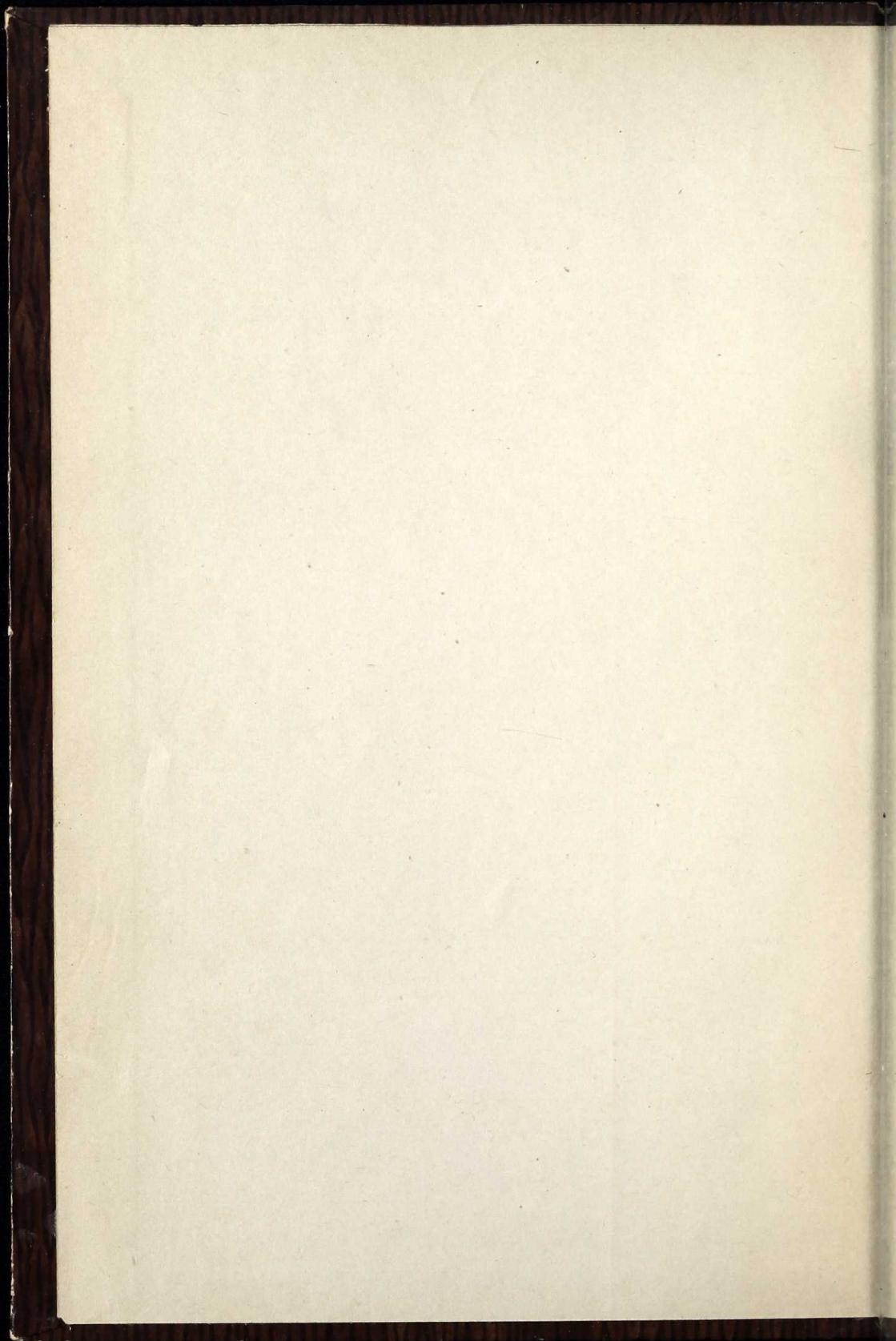

1 1 56 0 8 00811 3

HRex

Kierlighed paa Landet.

Syngestykke i tre Acter
med tilhørende Dans.

Efter

Weisse

af

N. L. Bruun.

Sat i Musik af Hr. Professor og Capelmester
Kuntzen.

K i ø b e n h a v n 1810.

Trykt paa Fr. Drummers Forlag hos J. Breum.

P e r s o n e r n e

Grev Floricourt.

Gripon, Birkedommer.

Lubin, en ung Bondekarl.

Annette, hans Fæstemø.

Mathurin, Grevens Gartner.

Therese, hans Fæstemø.

Ulain, en Bondedreng.

En Jæger.

Chor af Bønderfolk af begge Rækker.

Chor af Jægere.

Hanblingen foregaaer paa Grevens Gods, og varer fra
Morgen til Aften.

To Stemmer.

Dyret maa blegne;
 fældes det skal!
 brat maa det segne!
 dog uden Dval.

Chor.

Brødre! lovpriser den herlige Jagt!
 Glæde og Frihed befæste vor Pagt!

Greven.

Flygtende Hinden
 foer os forbi;
 lynsnar som Binden
 fyrede vi!

Chor.

Brødre! lovpriser den herlige Jagt!
 Glæde og Frihed befæste vor Pagt!
 Ekko gientoner
 fra Skovens Kroner;
 det tolker vor Fryd!
 Glæden os kalder!
 Jagthornet gjalder!
 oplivende Lyd!

U n d e n S c e n e.

De Forrige. BirkeDOMMEREN.

BirkeDOMMEREN (nærmer sig med mange Complimenter).

Greven (bliver ham vaer). Ah, Hr. BirkeDOMMER!

(Jægerne trække sig tilbage).

BirkeDOMMEREN. En lykkelig Godmorgen, allernaadigste Herre!

Greven. Har Han ikke seet noget til mine øvrige Jægere? jeg havde sat dem Stævne, at de skulde møde mig her — og de kommer ikke.

BirkeD. Ja, det er en gruelig Hændelse!

Greven (smilende): Gruelig? det kan jeg endda ikke sige. Hundene kom paa Bildspoer, og saa slap der en Raabuk fra os; den har Han vel heller ikke seet?

BirkeD. Hvad vil der blive af, naar det Bæsen gaaer ustraffet hen!?

Greven. Bæsen? hvilket Bæsen?

BirkeD. Han maa indstævnes for Retten og puttes i Hullet, naadigste Herre; der hjælper ingen Snak!

Greven. Indstævnes og puttes i Hullet!
Hvem? Raabukken? Ha! ha! jeg troer Han har en
Skrueløs!

Birked. Men Du søde Gud! saadan en
Scandal og Forargelse her i Sognet! Det er jo aa-
benbar Forsførelse; Pigeran, Somfruran —!

Greven. Snakker Han over sig, Hr. Birke-
dommer? Hvad er alt det for Sniksnak?

Birked. Sniksnak? ja, Gud give det var
Sniksnak! men det er desværre soleklare Facta; og da
naadige Herre nu er en grosmægtig Herre, som har
Herredømmet her paa Deres Gods og Herresæde, saa
spørger jeg allerunderdanigst —

Greven. Og jeg spørger Ham: har Han seet
mine øvrige Jægere? —

Birked. Det er den Skielm, den Lubin —

Greven. Jeg vil vide, om Han har mærket
noget til Raabukken?

Birked. Han og det Skarn, den smaa Annet-
te, de ere som eet Liv og een Siel!

Greven. Men mine Jægere —?

Birked. Ak, alledyrebareste, naadige Herre!
Deres Pligt kræver og byder nu, at De maa hverken
tænke paa Jægerne eller paa Raabukken.

Greven. Paa hvad da?

Birked. Sagen taaler aldeles ingen Opsættelse;
thi faaer Fanden først sit Spil og Ulykken er skeet —

Greven. Hvilken Ulykke?

Birked. Ak! saa hør dog bare, hvad for Mis-
gierninger her bedrives og gaaer i Svang!

Greven. Misgierninger?

Birked. Annette er løs og ledig, og Lubin
ligesaa!

Greven (leende): Er det en Misgierning?

Birked. Nei, det vel ikke; — men de elsker
hinanden!

Greven. Mig synes, deti gjøre de meget vel.

Birked. Meget vel? meget vel? Hvad for no-
get?! At understaae sig at elske, uden at sige sine høie
Foresatte et eneste Ord! uden at bede Dyrigheden eller
saa at sige Magistraten om Permission og Tilladelse!

Greven. Na, Magistraten forstaaer sig ikke paa Kierlighed!

Birked. Ih, Gud bevare's! — Men Annette er saa smuk, saa — saa deilig! —

Greven. Destobedre for hendes Elsker!

Birked. Men jeg siger allerunderdanigst: destoværre! — nemlig: naar det er Lubin, som menes med Navnet Elsker. Ak, naadige Herre skulde bare see hende! Man maa ærgre sig sort, naar man tænker paa, at saadan en simpel gemeen Bondeknold skulde løbe af med den Perle, den Lillie, den Lækkerbidffen, den Sukkerdukke!

B i s e.

I.

Ak! det er en yndig Engel!
 det er et velsignet Barn!
 men hun elsker denne Vengel,
 og vil ægte ham, det Skarn!
 Munden, Dinene og Næsen,
 Hage, Pande, Hals og Barm! — :
 den maa være meget kræsen,
 som ei derved bliver varm!
 Dog en hæslig Feil hun har:
 at hun holder Folk for Nar!

2.

Naar man seer den lille Duffe,
 banker Hiertet Slag i Slag!
 og man nødes til at sukke
 Morgen, Aften, Nat og Dag!
 Kielent man til hende skotter —
 faaer de atten Aar igien!
 Man i Sind og Skind sig gotter
 og forglemmer Alderen!
 Dog den slemme Feil hun har:
 at hun holder Folk for Nar!

3.

Men, blandt alle unge Knægte
 er Lubin mig meest forhadt!
 han tør tænke paa at ægte
 denne sukkerføde Skat!
 Snart han gjør forlibte Miner,
 snart et Kys han stielser sig!
 og som Lucifer han griner,
 naar han seer, jeg græmmer mig!
 Ja, den Frækhed Knægten har:
 at han holder mig for Nar!

Hu! den Kierlighed er til at blive desperat over!

Greven. Savist! for den, som maa see til
 med tørre Munde. Hr. Birkedommer, Hr. Birkedom-
 mer! den Sag forekommer mig noget mistænkelig!

Birked. Hvorledes det, allernaadigste Herre?

Greven. Hm! det vil vi tale om en anden Gang. Hvad Ulykke er der vel i, at det unge Par elsker hinanden?

Birked. Hvad Ulykke — hva — hvad Ulykke der er i? For det første er Annette altfor smuk til saadan en Bondekold.

Greven. Men troer Han da ikke, at endogsaa den allerenfoldigste Bondekarl vil heller have en smuk end en styg Kone?

Birked. Jo, det kan nu nok være. Men jeg paastaar, at en Agerhønsfesteg hører hjemme paa et Herretaffel, og at en Bonde kan nok lade sig nøie med Graaseig eller Fleck og Brød, det paastaar jeg! Af, naadigste Herre skulde bare see, hvad den lille Agerhøne er for en sød Putte!

Greven (leende): Hans Beskrivelse gjør mig ganske nysgierig, Hr. Birkedommer, og jeg vil engang see dem begge to.

Birked. Og saa desuden Orden og Ase, Skik og Brug, de respectable Loves Bydende og de venerable Formalitetens Haandhævelse og Sagttagelse, og

— nei, Lubin maa paa ingen Maade faae Annette!
hverken elske eller ægte eller kysse hende! partu ikke!

Greven. Farvel, Hr. Birkedommer!

Birked. Det forargelige Exempel — det uteer-
lige Levnet —

Greven. Farvel, Hr. Birkedommer!

Birked. Den utugtige Eskov —

Greven. Farvel, Hr. Birkedommer!

Birked. Men, allernaadigste Hr. Greve!

Greven. Men, allerkiedsommeligste Hr Birke-
dommer! siden jeg ikke kan faae Ham til at gaae fra
mig, saa vil jeg gaae fra Ham, og selv opsøge
mine andre Jægere, som jeg havde sat Stævne her. —
(til Jægerne): Kom, afsted! Vi vil lade Birkedomme-
ren staae her og forarge sig i Centrum.

Chor.

Brødre! lovpriser den herlige Jagt!

Glæde og Frihed befæste vor Pagt!

Esko gientoner

fra Skovens Kroner;

det tolker vor Fryd!

Glæden os kalder!
 Sagthornet gjalder!
 oplivende Lyd!

(Greven gaaer med Jægerne).

T r e d i e S c e n e.

Birkedommeren (allene, seer efter Greven).

Han blev unaadig, den naadige Herre! — men det faaer ikke hielp! Det var jo dog en evig Skam, om jeg, Stedets Dorighed, Retfærdighedens Haandhæver og Haandlanger, en dydig og deilig Mand paa tredsindstyve Aar skulde staa tilbage for en lumpen Bondesnold paa atten! Nei, nei, Monsieur Lubin! Skee i en anden Haand! det er mig, som skal lege Kæreste med den lille Annette! He! he! he! he! aa, det vil blive tusinde Løier! — Men kommer han ikke der, den Krabat! — det gnistrer for mine Dine, naar jeg bare seer ham! — Men der falder mig noget ind: maaskee jeg kunde møde Annette, medens Tolperen er her! Hurtig! tag Benene med Dig, Gripon! Hvis det kunde lykkes mig at stikke den unge Knægt ud! He! he! he! luur os Gamle! naar vi vil være fælle, flaaer vi Sparto til de Unge!

(Han løber ud).

F i e r d e S c e n e.

Rubin (kommer bærende med en Byrde grønne Grenene; han gaaer hen til Løvhytten, og fletter Grenene ind i den).

Cavatine.

Elskte Brud! i denne Hytte
til min Barm jeg Dig skal trykke!
her skal Omhed os beskytte!
her vi Livets Fryd og Lykke
finde ved hinandens Bryst!
Bøgetræets unge Blade
os et festligt Tempel skabe;
naar de deres Frihed tabe
vi dog stedse troe og glade
nyde Elskovs Foraarslyst!

See saa! nu er den snart færdig. Nei, her maa jeg dog flette Grenene lidt tættere sammen; det maa ikke trække paa min Annette. Denne Græsbank — (han sætter sig) — den er min Throne! — og Annettes Hierte — o, det er mit Kongerige! — (Han reiser sig). Ah, men det fornøier mig slet ikke at sidde paa min Throne, naar jeg ikke har min lille Dronning ved Siden af mig! Hvor mon hun ogsaa bliver af? — men tys! der troer jeg hun kommer! Jeg vil skjule mig, og see, hvor hun fornøier sig ved at betragte Løvhytten. Jeg skulde ikke rose mit eget Arbeide, men den er dog ogsaa

ret fiøn! (Han skjuler sig, og titter af og til frem under Annettes følgende Replik og Aria).

F e m t e S c e n e.

Annette (med en lille Kurv fuld af Blomster). Lubin (skjult).

Annette (udenfor): Lubin! Lubin! (hun kommer ind, men fra den modsatte Side, hvor Birkedommeren før gik ud). Hvor er Du? (hun kigger ind i Huset). Han er her ikke! — (hun seer Lovhytten). Men han har været her! denne Lovhytte har han bygget til mig! for at glæde mig! — O, fiere, fiere Lubin!

Aria.

Nei, ingen Pige
 paa Jorderige
 er elsket som jeg!
 Hvor jeg mig vender,
 min Elfers Hænder
 strøe Fryd paa min Bei!
 Saa kan man da græde
 af inderlig Glæde,
 af Kierligheds salige Lyst?!
 Men, søde Taarer,
 J aldrig saarer,

I fryde det bankende Bryst!
 O, kunde jeg lønne
 som jeg kan paaskionne
 Din Omhed, min elskede Ven!
 alt hvad Din Siel begierte
 mit elskovsfulde Hierte
 med Glæde sig røved og offrede den!
 Sa, Du i mine Arme
 skal finde Trostabs Varme
 og evig Kierlighed!
 Lubin! vor Fremtiids Dage
 skal rinde uden Klage
 i Held og salig Fred!

Men hvor er han, da henne? (hun leder om Lubin, som under Arien har syflet med at fuldende Lovhytten).

Lubin (bag et Træ): Annette! (han kommer frem).

Annette (omfavner ham). Lubin! — Saaledes at sliule Dig for mig: er det Ret?

Lubin. Saaledes at lade mig vente paa Dig: er det Ret? — Du har fortient Straf, veed Du vel det?

Annette. Nu, saa straf da! (Hun rækker ham Munden.)

Lubin (kysser hende). O, bedste Annette! tier mig i at forsee Dig ret mange, mange Gange om Dagen!

Annette. Det skal jeg nok, blot for at give Dig Leilighed til at straffe. — Men hvilken nydelig Lovhytte!

Lubin. Ja, det skal være vores Sommerpalads; det er sagtens intet Slot; men der, hvor jeg seer Dig, er jeg altiid rigere og lykkeligere, end nogen Konge i Verden!

Annette. Kiere Lubin! (hun omfavner ham).

D u e t.

Annette.

Riigdom ei opveier
hvad Du skienker mig!

Lubin.

Seg Dit Hierte eier:
det blot gjør mig riig!

Annette.

Maar jeg Dig, Lubin, tør savne,
trødser jeg hver Qual og Sorg!

Rubin.

Glands og Høihed vi ei savne:
Hyttten er vor Kongeborg!

Begge.

Skyldfri, rene Kierlighed,
Du skal lette os hvert Fied!

Rubin.

Noder Skiebnen Dig at græde,
ved min Barm Du finder Trøst.

Annette.

Tro jeg dele skal Din Glæde,
dæmpe Dine Sorgers Røst!

Begge.

Almagt! Du vor Tak modtage!
Du vor Elskovskæde bandt!
Saligt Haab om glade Dage
ved min Elffers)
Annettes) Barm jeg fandt!

Annette. O! vi ere dog rigtig meget lykkelige!

Rubin. Det troer jeg! Jeg bytter med ingen
Herremand i Verden!

Annette. Og jeg med ingen naadig Frue!

Lubin. Troe Du mig: de Store kiender ikke den sande Glæde.

Annette. Nei, hos dem er alting malet.

Lubin. Ja, lige indtil deres Ansigter! de maler vore Huse, vort Dvæg, Træer, Blomster, og Guds frie Himmel med, og det kalder de Landskaber — o, Gud naade dem! hvor er dog ikke al den Stads fattig og ussel imod det, som Bonden hver Dag seer og nyder og har omkring sig!

Annette. Vare de kloge, saa lode de være at spærre sig inde i de lumre forgyldte Stuer. Naar vi seer Solen dale, o, saa forgylder den Bierge og Trætoppe meget smukkere, end al deres malede Herlighed. De skulde kiønt leve noget mere i fri Luft; hoppe, danse og springe omkring i Mark og Eng! —

Lubin. Hoppe og danse, siger Du? ja, de har tiids nok! de fleste af dem maae lade sig age og bæte, og naar de engang faaer Foden paa Jorden, saa tripper de affted ligesom vores fæle gamle BirkeDOMmer, der er fuld af Værk og Dievelskab i alle Lemmer!

Annette. Ha! ha! ha!

S i e t t e S c e n e .

De Forrige. Birke-dommeren (hæsblæsende).

Birke d. (affides, bag ved): Hilledød! der er hun jo! og jeg har rendt og søgt som en Nar!

Annette (endnu leende): Det er ret en hæs-
lig Knark, den Birke-dommer!

Birke d. (siggende igiennem en Busk): Det er mig, de taler om!

Lubin. En polidff gammel Skielm!

Birke d. (som før): D, Din Hallunk!

Annette. Dg dog anstiller han sig saa ær-
lig! —

Lubin. Ja, men ingen troer ham.

Birke d. (som før): D, Din Gresskiænder!

Annette. Dg er saa venlig imod alle Piger!

Lubin. Det klæder ham ikke ilde med hans
bruunrøde Næse!

Birke d. (som før): Min bruunrøde Næse!
jeg brister!

Annette. Ha! ha! ha! vi leer ogsaa altid af ham!

Birked. (som før): Nu maa jeg tage mig en Slurk, for at fordrive Ergrelsen! (Han tager en lille Glaske frem af sin Hattepul, og drikker).

Annette. Men hvoraf troer Du, at han har faaet den stygge røde Næse?

Lubin. Hvoraf? ih, deraf at han altid har Næsen i Glasken! (de lee).

Birked. (med Glasken for Munden): Uf!

Lubin. Det er jo vel bekiendt, at han har Glasken med sig, hvor han gaaer, endogsaa paa Tinget.

Birked. (som før): Jeg slaaer ham ihjel!

Annette (paa samme Tid): Er det muligt?

Lubin. Det kan man tydelig mærke paa alle hans Domme; og saasnart han holder Haanden for Panden, og lader som han grunder, saa veed man, at han lister sig til at tage sig en Taar, for Du maa vide, han har altid Glasken skjult inde i sin Hattepul. (Annette og Lubin lee).

Birked. (som før): Jeg faaer en Apoplexie! (han drikker atter).

Lubin. Men lad os nu ikke tale mere om den gamle Synder. Kom, Annette, kom og sæt Dig her paa Græsbænken i min Løvhytte.

Annette. Gierns! (I det de vende dem om, see de Birke-dommeren, som staer med Flasken for Munden):

Lubin (leende): Singgot, Hr. Birke-dommer!

Annette. (ligeledes): Iligemaade, Hr. Birke-dommer!

Birke d. (sagte, i det han glemmer Flasken): Au! det burde de bagtalerfke Tunger med Rette ikke have seet!

Lubin. Hvordan smagde det?

Birke d. Hvad behager?

Lubin. Jeg spørger, hvordan det smagde?

Birke d. Bittert! bittert! det er nogle Mave-draaber, som jeg tager ind for Morgenlusten.

Lubin. For Morgenlusten? ja saa! Bruget Han dem aldrig for Aftenlusten, Hr. Birke-dommer?

Birke d. Han understaaer sig dog vel ikke at troe, at det er Wiin jeg har i min Flaske? (Han ta-

ger Glasfen frem, kæmpende med sig selv, om han skal drikke mere; sagte): Uhm! hvad den lugter!

Lubin. Jeg troer ingenting. Lad Han os nu bare være i Ro, for jeg har meget større Lyst til at snakke med Annette, end til at staae og høre paa Ham!

Birkeb. For mig kan I snakke saalænge I lystar!

Lubin. Og for mig kan Han drikke Morgenlufts = Draaber saalænge Han lystar!

(Annette har imidlertid taget Blomster op af den Kurv, som hun i 5te Scene bragde ind med sig).

T e r z e t.

Lubin (pegende paa Hytten):

Kierligheds og Uffrylts Ro
her forhøie skal vor Lykke!

Annette.

Her skal Elskovs Rose groe
og vor lille Hytte smykke!

(De pynte Lovhytten med Blomster).

Birkebo m m e r e n (skottende til dem):

Det er dog en Spot og Skam,
at jeg vige maa for ham!

Men for Sorgen at forslaae
en Taar Wiin jeg drikke maa!

(Han drikker).

Lubin (flyer Annette en halvaabnet Lillie):

Elfte Pige! Egnens Pryd!
Lilljens Knop Du her indflette;
den betegner Qvindedyd,
og dens Billed er Annette!

Annette (flyer Lubin en Egeqvist):

See det dunkle Egeblad;
det Dig rækkes af Din Pige:
selv naar Elskov gjør Dig glad,
Borgerværd Du aldrig svige!

Birke dommeren (affides):

De kielne Duer! de kurre saa ømt!
imidlertid har jeg min Flaske fast tomt!

Lubin.

Stedse var min bedste Vre
Land og Pige tro at være.

Annette.

Den, som svigte kan det ene,
ei den anden kan fortiene.

(De omfavne hinanden).

Birke dommeren (som før):

Det Pak mig bespotter!
 Pas paa! jeg mig hæbner! —
 Ved Viin jeg mig gotter!
 ei Draaben jeg levner!

(Han tømmer Flasken med Harme).

Unnette (Skjelmst):

Naa? smager Hans Viin?

Lubin (afbryder hende):

Det er Medicin!

Birke dommeren (sagte):

Nei, hör kun! (hoit og spodst): Jeg takker!
 det Dvasia er.

(sagte):

Forverpne! jeg snakker
 nok siden med Ser!

Lubin.

Bliidhed boer i Qvindens Barm;
 hun forsøder Mandens Dage!

Birke dommeren (affides):

Falskhed boer i Qvindens Barm!
 deres Lyst er at bedrage!

den, som lader sm og varm,
vil os dog ved Næsen tage!

Annette.

Troffel boer i Qvindens Barm.
Kiække Mænd os meest behage!

Lubin. Kiereste, kedste Annette! min søde lille
Fæstemø! (Han kysser hende).

Birked. Gevalt! Gevalt! hvad er det jeg seer!?

Lubin.) Hvad er der?

Annette.) Hvorfor skriger Han, Hr. Birke-
dommer?

Birked. Han kysser Dig jo!

Annette. Ikke andet end det! Naar jeg ikke
skriger, saa kan Han gierne spare sig den Uleilighed.

Birked. Men veed Du da ikke, Du Forstokke-
de, at Du burde skrige? Du burde skraale af fuld
Hals!

Annette. Det meende jeg jo dog ikke med.

Birked. Det er det samme! Du burde allige-
vel giøre det, for Tugt og Erbarheds Skyld. Kys-
ses! Ih, Du barmhiertige Gud! Og det Syn skulde
jeg taale!?

Lubin. Ja, jeg troer nok, det svider Ham i Dinene — fordi Han misunder mig! Men vil Han ikke see derpaa, saa kan Han jo gaae sin Vej. Det bliver dog ikke anderledes den Gang.

Birked. Ikke anderledes? jo, Godkarl, det skal blive anderledes!

Lubin. Hør: skal jeg nu raade Ham som en Ven, saa skynder Han sig bort i største Hast, thi mine Næver kloor saaledes, at — !

Annette (holder paa ham). Lubin, det er en gammel Mand!

Lubin. Ja, det er ogsaa hans Lykke.

Birked. (spodsk): - Somfrue Annette har Ret: jeg er gammel; men Han, min Ven, Han er ung, raa og uerfaren! Vi tales ved, vi tales ved!

Lubin. So før jo heller, Hr. Lurendreier!

Birked. Ganske rigtig: jo før jo heller! Uerbødige Tiener, Monsieur Lubin, ærbødige Tiener! (med ond Latter): He! he! he! jeg gaaer — (sagte): men dog ikke længer bort, end at jeg kan høre alt hvad jeg vil! (Han gaaer, men vender strax om, og stuler sig bag Træerne).

S y v e n d e S c e n e.

Annette. Lubin. Birke dommeren (Skult).

Lubin. Det er dog en stor Kieltring!

Annette. Destoværre for ham! Men, Lubin, hvor er vor lille Hiord?

Lubin. Hift nede i Dalen.

Annette. Imens vi staar her og snakker, kunde der dog let komme nogen, og —

Lubin. Det har ingen Nød; Griban passer nok paa.

Birke d. (sagte, bag ved): Birke dommeren ogsaa, og han er polidiskere end Griban! — Ah! jeg faaer et Indfald!

Annette. Kom, Lubin, lad os gaae og see til Lammene.

Lubin. Vie Du kun her; jeg vil gaae.

Annette. Kommer Du snart igien?

Lubin. Strax, min søde Pige! (Han gaaer).

U t t e n d e S c e n e.

Annette. Birke-dommereu.

Annette (seer efter ham). Mon der er nogen i hele Verden, der holder saameget af hinanden som jeg og Lubin? (Hun gaaer hen til Løvhytten, og syser med Blomsterne).

Birke d. (sagte, i det han træder frem): Jeg speculerer paa at spille dem et Puds, naar Knægten kommer tilbage fra Griban; men først maa jeg isærd med hende der, og ret gjøre hende Hovede heedt! (Han sætter begge Hænder i Siderne; stiller sig midt for Annette, og raaber meget høit): Annette!!!

Annette (skriger, og taber Blomsterne af For-
skrækkelse). Ih, bevare's! Hvad Han gjorde mig for-
skrækket! — Hvad vil Han nu her igien, Hr. Birke-
dommer?

Birke d. Er det at lystre Din gode salig Mo-
ders Lærdomme og Formaninger? hvad? — Uk, den
salig Kone! Det var intet Under, om hun vendte sig
om i sin Grav!

Annette. Jeg forstaaer Ham ikke.

Birke d. Burde Du ikke skamme Dig ihjel? he?

Annette. Skamme mig? hvorfor?

Birked. Nei! hør engang: „Hvorfor?“
 Jo, Du er nok saa uskyldig som en gammel Dommer
 — som en gammel Synder, vilde jeg sige!

Annette. Men hvad Dndt har jeg da gjort?

Birked. Hvad Dndt Du har gjort? — Har
 Din salig Moder givet Dig Lov at holde til med frem-
 mede Mandfolk?

Annette. Sy! det har jeg heller aldrig gjort.

Birked. Og Lubin? he? Lubin?

Annette. Lubin er intet fremmed Mandfolk
 — det er mit Sødsfendebarn.

Birked. Saa? Dit Sødsfendebarn?

Annette. Ja; hans Moder og min Moder
 vare Søstre.

Birked. Saameget besværrer!

Annette. Det er ikke værd at ærgre sig over
 det, Hr. Birkedommer. Lad Han os kun more os det
 bedste vi kan, og istedet for at misunde os vor Lykke,
 saa skaf Han sig ogsaa et Sødsfendebarn.

Birked. Men I ere altiid sammen!

Annette. Ja, naar Lubin ikke er hos mig, keder jeg mig.

Birked. Men naar han er hos Dig, saa fornøier Du Dig?

Annette. Det troer jeg! og om han endogsaa blot seer paa mig, saa siger hans Dine mig meget mere, end om en Anden stod og talde til mig i hele Klokketimer!

Birked. Alt bedre og bedre! Og naar han snakker, saa fortæller han, at han elsker Dig: ikke sandt?

Annette. Jo, Hr. Birkedommer.

Birked. Og Du svarer ham det samme?

Annette. Ja, Hr. Birkedommer.

Birked. Og saa tager han Din Haand? og kysser den?

Annette. Ja, Hr. Birkedommer.

Birked. Og det — det kildrer Dig lige ind i Sielen?

Annette (henrykt): Al ja, Hr. Birkedommer!

Birked. For faae jeg, at han kysede Dig — det var vel ikke første Gang?

Annette. Første Gang? jo, paa det Lag! han kysser mig tyve, ja, vel hundrede Gange om Dagen.

Birked. Kyskes I da ogsaa, naar I ere i Cenrum?

Annette. Ja, baade naar vi ere i Cenrum, og naar Folk seer paa det.

Birked. Hvilken Formastelse! hvilken Frækhed og Dumdriftighed! jeg ryster af Forstrækkelse over det Levnet! Hvad for noget!? Han kysser Dig, naar I ere i Cenrum?

Annette. Ja; hvad Ondt er der vel i det? jeg kysser jo ogsaa ham.

Birked. Hold paa mig! jeg faaer Ondt! det bliver sort for mine Dine! — Du kysser ogsaa ham?

Annette. Ret af Hjertet! Han kan nu troe mig, om Han vil, Hr. Birkedommer; men jeg bliver Lubin ikke et eneste Kys skyldig.

Birked. Na, jeg troet det kun altfor vel! Men det er forstrækkeligt!

Annette. Hvorfor det? Det er dog bedre, at Folk forliges og holder af hinanden, end at de skulde klammes og skændes.

Birkeb. Nei, siger jeg! nei! Det var bedre,
at J baade reves og sloges. Du er en enfoldig Pige,
mit Barn! Du kiender ikke Mandfolkene ret!

A r i a.

Troe ei Mandfolks Ord!
Falskhed i dem boer!
det er allesammen Slangere!
Hiertet de med Smiger fanger!
Ferst lade de ømme
og tale saa fierligt!
J gaae da i Dromme,
og alting er herligt!
Snart, Stakler, J giækkes!
men naar J opvækkes,
omsonst er Jert jamrende Raab;
Godnat da hver Glæde, hvert Haab!
De Herrer Galaner
blot vilde sig more;
de svigte de Taner
til hvilke de svore;
lettroende Daarer,
da fælde J Taarer!
J bande den Ridder saa bold,
og ønske ham Tanden i Bold!
Troe ei Mandfolks Ord!
Falskhed i dem boer!

det er allesammen Slanger!
 Hiertet de med Smiger fanger! —
 Mit Hiertens søde Barn!
 frygt unge Karles Smiger!
 thi disse stemme Skarn
 ei mene hvad de siger!
 Hver yndig lille Slut
 de søge at forføre;
 og vil hun paa dem høre
 er hendes Dyd caput! —
 Troe ei Mandfolks Ord!
 Falskhed i dem boer!
 det er allesammen Slanger!
 Hiertet de med Smiger fanger!

Annette. Han advarer mig saameget for
 Mandfolkene, Hr. Birkedommer — og Han er jo
 dog selv et Mandfolk.

Birked. Ja, men intet af de farlige.

Annette (leer). Nei, deri har Han Ret!

Birked. Jeg er af de ærlige, de uskyldige!

Annette. Det kan nok være, men farlig er
 Han slet ikke; det er ogsaa det jeg bestandig svarer Lu-
 bin, naar han siger jeg ikke maa tale med Ham, og
 kalder Ham en gammel Skielm.

Birked. (hidfig): Kalder han mig det?! hvad?

Annette (langsom): Ja — sommetider!

Birked. Godt! — meget godt! — Og jeg, jeg kalder ham en ung Forfører, en ryggesløs Knecht, en Ufkyldigheds-Tyv!

Annette. Fy, Hr. Birkedommer! Han, som en gammel Mand, burde stamme sig ved at staae saaledes og lyve Folk paa!

Birked. Hvert Ord jeg siger er sandt. Han er en Misdæder: — han elsker Dig, sit kiødelige Søskendebarn! Vogt Du Dig, at Du ikke bliver deelagtig i hans Misgierning!

Annette. Det er jeg allerede, for jeg elsker ham igien.

Birked. Hold Din Tunge i Ave! nævn ikke flige formastelige Ord! Du staaer neppe et halvt Skridt fra Syndsens Afgrund — hvor let kan Du ikke dratte i den? flytter Du bare en Fod nærmere — plump! saa ligger Du der midt i Polen, og er uden Redning forloren! — Dog, naar Du selv vil, kan Du endnu frelles, men dertil gives der kun eet Middel.

Annette. Og det er?

Birked. Nette! søde Nette! jeg elsker Dig, Engel!

Annette. Men, Hr. Birkedommer: jeg meende Han sagde det var en Misgierning at elske?

Birked. Ja, men elske og elske ere to! der er Forskiel. Jeg er ikke Dit Sødskendebarn.

Annette. Nei, dertil er Han meget for gammel.

Birked. Hm! — kort sagt: dersom Du vil frelses, saa maa Du tage mig.

Annette. Til Mand?

Birked. Ja, der forstaaer sig.

Annette. Ih, Gud frie mig!]

Birked. (hister): Fra den Dnde, men ikke fra christne Mennesker! — Betænk: hvilken Lykke det vilde være for Dig som en fattig Pige, at faae mig til Mand! at arve alle mine fire salige Koners Linned, Prætiøsa og Gangklæder! at gaae med mig under Armen, og see alle de gemene Bønder respectere og venerere Dig som Birkedommerinde, tage Hatten af for Dig lige ned til Jorden, og høre dem kalde Dig velædle og velbyrdige Madame Gripon!

Annette. Jeg vil heller hedde Annette.

Birked. He! he! Du skulde faae Din Caffe
hver Morgen paa Sengen!

Annette. En Drik koldt Vand, som Lubin
rakde mig, var mig meget kiere.

Birked. Naa, Dit forstokkede Creatuur! saa
fremtuur da længe nok i Din Ugudelighed! bliv ved at
elske Dit fiodelige Sødskendebarn! kys ham! klap
ham! men naar Straffens Time kommer, og Du fø-
ler Unger og Ruelse, saa er det for sildigt at raabe Ak
og Bee! det vil Du komme til at bekiende, Din haard-
nakkede Ting!

D u e t.

Birkedommeren.

Naar Stormen alting ødelægger,
naar Pest iblandt vort Dvæg grasserer,
naar Haglen vore Ranker knækker,
naar Ulven snapper vore Lam,
ja, naar som Iluer Folk creperer,
fort sagt: naar Sygdom, Hungersnød
udbreder Pest og Skræk og Død,
saa viid, at Eders Massapi
er ene Skyld deri!

Annette (smilende):

Nei, Hr. Birkedommer, nei!
jeg troer Ham ei! jeg troer ham ei!

Birkedommeren.

Sligt Levnet er en Spot. og Skam!

Annette.

Hvad kan vor Dmhed skade Ham?

Birkedommeren.

Skielv! nu er Straffens Time kommen!
og Himmelen vil fælde Dommen!

Annette.

Nei, Himlen kan ei blive vred
paa reen uskyldig Kierlighed!

Birkedommeren.

Die stille! altfor godt jeg veed
om sliig Uskyldighed Bessked!

(venlig):

Naar, vil Du mig Dit Hierte give?
saa skal vort Bryllup staae i Dag!

Annette (fyrig):

Lubin det har! hans skal det blive
indtil dets allersidste Slag!

Birke dommeren (heftig):

Saa gaae Din Undergang imøde!
 Forhærbede! men jeg Dig spaaer,
 at snart Du angre vil Din Brøde!
 Løn som forskyldt I begge faaer!

Annette.

Vort Liv skal Kierlighed forsøde,
 imens vort Hierte skyldfrit slaaer!
 vor Dmhed kan ei være Brøde!
 os vente lykkelige Kaar!

Birke dommeren.

Sig Glæden vil til Sorg forandre!

Annette.

Jeg frygter ei!

Birke dommeren.

Og snart I hade vil hverandre!

Annette.

Nei, aldrig! nei!

Birke dommeren.

Jeg siger Jo!

Annette.

Jeg siger Nei!

Birke dommeren.

Nas paa, det skeer!

Annette.

Jeg frygter ei!

Birke dommeren.

De Børn, som Du til Verden bringer,
til at forbande Jer I tvinger!

Annette.

Forbande os!? O Bee! o Bee!

Birke dommeren.

Naar jeg det hører, vil jeg lee!

Annette.

Han troer, Lubin mig vilde hade?

Birke dommeren.

Det haaber jeg!

Annette.

Nei, vi skal leve froe og glade!

Birke dommeren.

Jeg siger Nei!

Annette.

Jeg siger Jo!

Birkedommeren.

Jeg siger Nei!

Annette.

Han hade mig!?

Birkedommeren.

Det haaber jeg!

Annette.

Vort Liv skal Kierlighed forsøde,
imens vort Hierte skyldfrit slaaer!
vor Dmhed kan ei være Brøde!
os vente lykkelige Raar!

Birkedommeren.

Gaae kun Din Undergang imøde!
Forhærdede! men jeg Dig spaaer,
at snart Du angre vil Din Brøde!
Løn som forskyldt I begge faaer!

(Han gaaer).

N i e n d e S c e n e.

Annette; (lidt efter) Lubin.

Annette (allene): Lubin hade mig? mig, som elsker ham saa høit! Nei, nei, det er umuligt! Birkedommeren lyver.

Lubin (løbende): Her har Du mig igien, Annette. Lammene ere raske og i god Behold. Men hvad fattes Dig? Du seer saa alvorlig ud!

Annette. Ak, Lubin!

Lubin. Du sukker? Hvad er der?

Annette. Saa snart Du var gaaet, kom Birkedommeren tilbage.

Lubin. Og han har gjort Dig Fortred? Hvor er han, den gamle Ræv? jeg skal —!

Annette. Vie, Lubin! vie! — Han sagde, at de vilde bande os —

Lubin. Bände os? hvem?

Annette. Vore Børn.

Lubin. Vi har jo ingen Børn endnu.

Annette. Nei, men Birkedommeren siger, at vi faaer Børn, og at de vil bande os, fordi vi ere Gødfkendebørn, og elsker hinanden.

Lubin. Ih, han lyver! det er umuligt, at Børn kan have deres Forældre. Faaer vi Børn, saa vil de ligne os, og blive rettskafne Folk. Vi elskede jo vore Forældre: hvorledes skulde vore Børn da vel kunne bande os?

Annette. Ja, det troede jeg ogsaa før.

Lubin. Det troer jeg endnu! Beed Du hvad, Annette: jeg glæder mig ret til den Tid, naar vi faaer Børn! Alle Pigerne skal ligne Dig!

Annette. Og alle Drengene Dig! Men, han sagde endnu mere!

Lubin. Hvad da?

Annette. Han sagde, at vi vilde komme til at hade hinanden.

Lubin. Men kan Du da ikke tydelig høre, at det er den sorteste Løgn af Verden? Vi hade hinanden! srig selv: er det muligt?

Annette (omfavner Lubin). Nei, nei!

T i e n d e S c e n e.

De Forrige. Mathurin.

Mathurin. Vil I paa Timen lade være!

Annette (forfkræffet): Ah!

Mathurin. Bliwer Du bange for mig, Annette? ha! ha! ha! bliv I kun ved! — Jeg søgde om Jer henne ved Giorden, for at lade Jer vide, at vi skal have os en Springom i Aften. I veed jo, at den naadige Herre paa Gaarden tog paa Jagt i Morges; han har havt god Lykke, og af Glæde derover giver han nu hele Gaardens Folk og alle Egnens Bønder et lille Gilde. Hurra! vi skal danse og synge, saa det skal have god Skik! Jeg er Skaffer, jeg! — I kommer jo dog med, ikke sandt?

Lubin. Dersom Annette bare vil; men den gamle Birkedommer har sat hende Skrupler i Hovedet.

Mathurin. Vil hun troe, hvad den Lurifax laddrer? Hvad har han da sagt?

Annette. At vore Børn vil bande os.

Mathurin. Lad dem først komme til Berden!

Lubin. At vi skulde hade hinanden.

Mathurin. Det seer I ikke ud til!

Annette. Og at vi slet ikke maae elske hinanden, fordi vi ere Sødsfende børn.

Mathurin. Det kan han ikke forbyde Jer.

Lubin. Det siger han dog.

Mathurin. I kan jo løse Kongebrev: saa agter jeg og mit Sødsfendebarn Therese at gjøre.

Annette og Lubin. Kongebrev? hvad er det?

Mathurin. Det er at Kongen skriver, at I maae faae hinanden.

Annette. Kan Kongen det? o, det er herligt!

Lubin. Ja, det er herligt! det er herligt! Men hvorledes bære vi os ad dermed?

Mathurin. Det skal jeg og Therese nok sige Jer Bækked om. Tænkde jeg ikke strax, at den gamle Skielm havde Dndt i Sinde. Jeg mødte ham nu nys oppe ved Teres Hiord, der gif han og luffede omkring. Jeg saae ham grine saa polidff, og naar han leer, saa veed jeg med Vished, at han har faaet andre til at græde.

Annette. Var han oppe ved Hiorden? Han skulde dog vel ikke falde paa, at gjøre mit Lam Fortred, som Du gav mig til min Fødselsdag, Lubin!

Lubin. Ja, understod han sig det, saa —!

Mathurin. Ha! ha! ha! endskjøndt det er en gammel Ulv, æder han dog vel ikke levende Lam! Men hvad sagde han ellers mere?

Annette. O, meget! han truede mig med, at dersom Lubin og jeg bleve ved at elske hinanden, saa vilde Stormen ødelægge vore Ager, Folk skulde døe som Fluer, der skulde komme Vest iblandt Dvæget, og Haglen vilde knuse alle Viinrankerne!

Mathurin. Knuse Viinrankerne? det var endnu værre end alt det andet!

Annette. Og i al denne Ulykke skulde vor Kierlighed være Skyld.

Mathurin. Birkedommeren er en Nar! det er stygt at hade, men det er smukt at elske.

Annette. Ja, derfor vil han ogsaa have, at jeg skal elske ham, men ikke Lubin!

Lubin. Hvad! sagde han det?

(Mathurin (leer)). Jeg gratulerer til den kionne unge Frier!

Annette (til Lubin): Med rene og tydelige Ord. Han talde om, at vi skulde holde Bryllup i denne Dag.

Lubin. Han holde Bryllup med Dig!? Jeg knækker hans Hals!

Mathurin. Lie Du stille og lad mig raade. Jeg skal fortælle Greven alting, og han er en god

Manb, som ikke taaler, at man parrer en Tidsel med en Rose. Jeg løber nu hjem og henter Therese; saa skal vi tales nærmere ved om Kongebrevet. Og i Aften — i Aften ved Gildet! Hurra, Lubin! hvor vi skal danse med vore Piger! synge, springe og drikke! Siden Birkedommeren truer med, at Haglen skal knuse Wiinrankerne, ih! saa vil vi dog glæde os ved Vinen, medens vi har den!

W i f e.

I.

Piger og Dans og Wiin og Sang,
 o, det er Sielen i al vor Glæde!
 Hvad klinger sødt som Glassets Klang?
 Jeg vil lee, lad saa Toffen græde!
 Sorgen mig ei tør komme nær,
 thi det mit Valgsprog stedse er:
 Piger og Dans og Wiin og Sang,
 o, det er Sielen i al vor Glæde!

2.

Smitende Pige feirer let
 over den freidige Ynglings Hierte:
 Dansen snoer Baandet dobbelt tæt:
 Elskov selv os at valse lærte!
 Naar jeg har Glasset fyldt med Wiin,
 er hele Verdens Niigdom min!

3.

Maatte jeg til mit sidste Fied
 munter og skyldfri min Lykke nyde!
 Druesaft, Dans og Kierlighed
 Sang og Viger mig stedsse fryde!
 Banker da Døden paa min Dør,
 har jeg dog levet før jeg døer:
 thi Vin og Viger, Dans og Sang
 stedsse var Sielen i al min Glæde!

(Han løber ud).

Ellevte Scene.

Annette, Lubin; (strax efter) Birkeboommeren.

Annette (seer ud). Lubin! Lubin! der kommer han igien!

Lubin. Hvem? Birkeboommeren? saa maa jeg i Færd med ham!

Annette (holder paa ham). O nei! huffer Du ikke, hvad Mathurin sagde? — Men jeg kan ikke begribe, hvad han gaaer her og snuser efter.

Lubin. Jh, det er let at begribe: efter Dig! — See, der er han! der er han!

Birked. (sagte, bagved): Nu, Tasse! som ikke vil elske mig, nu har jeg dog for det første spilt Dig eet Puds! — (høit): See! ere I nu igjen sammen, I syndige Pandurer?

Lubin. Kommer det Ham ved?

Birked. Om det kommer mig ved? Dyrigheden?

Lubin. Gud naade os for Dyrighed Han er! Hvem giver Ham Lov til at forfærkke min Annette?

Birked. Lov? jeg behøver ingens Lov til at forfærkke Folk: derfor er jeg Birkedommer!

Lubin. Hvem vil forbyde Annette at elske mig, eller mig at elske Annette?

Birked. Himmelen! I ere Gødfkendebørn.

Lubin. Det vil intet sige. Jeg skal tale med den naadige Herre paa Gaarden — ja, med Kongen selv!

Birked. Du forfører Annette!

Lubin. Det siger Han som en Løgner!

Annette. Styr Dig, Lubin!

Birked. Hvad, Din Bøndeknold! Din Halslunk! jeg en Løgner!?

F i n a l.

Birke dommeren.

Hvad! Du glemme for Respecten?!

Lubin.

Jeg for Ham ei har Respect.

Birke dommeren.

Vie kun! jeg skal tæmme Knægten! —

Elske den, som er Din Slægt!!

Annette (til Lubin):

Du ham ikke maa opirre.

Lubin.

Hvad kan han vel gjøre os?

Birke dommeren.

Du Dig drifter mig at tirre?!

Annette (ængstelig):

Ne, Lubin! byd ham ei Trods!

Birke dommeren.

I paa Helvede vil bygge!

Annette og Lubin.

Vi skal leve froe og trygge
uden Riv og uden Had!

Birke dommeren.

Snart I faaer en Børnevrimmel —

Annette og Lubin.

Modernavn } giver stolt og glad,
Fadernavn }
og omfaber Jord til Himmel!

Birke dommeren.

Den vil skrige: „giv mig Mad!“

Annette og Lubin.

Modernavn } giver stolt og glad!
Fadernavn }

Birke dommeren.

Ungerne paa Salm skal ligge!
I vil komme til at tigge!

Annette.

Himlen selv os bi vil staae!
 Sy! Han sig ret skamme maa!

Lubin.

Uldrig Han den Fryd skal faae,
 At vi om at tigge gaae!

Birkedommeren.

Seg mit Dnske skal opnaae!
 det vil skee! pas I kun paa!

T o l v t e S c e n e.

Mathurin og Therese. De Forrige.

Birkedommeren.

Det fornøier mig I kommer!
 tænk engang: den Synder der
 har sit Gødsfendbarn kier!

Mathurin og Therese.

Vi det veed, Hr. Birkedommer;
 saadan gaaer det og med os!

Birkedommeren.

Men han byder Loven Trods!—

Annette og Lubin; Therese og Mathurin.

Den, som mod sit Hierte kæmper,

fielden Seier vinde vil;
 Lovens kolde Gud ei dæmper
 Aierlighedens Alterild.

Birke dom meren (til Lubin):

Knægt! jeg skal Dig indespærre!

Lubin og Mathurin.

Erue mig } ikke, gode Herre!
 ham }

Annette og Therese.

Bold vil Sagen kun forværre.

(Hver til sin Kæreſte):

Bedſte Ven! dog rolig vær!

Birke dom meren.

Slyngler! jeg skal ramme Jer!!

Trettende Scene.

De Forrige. Bønderfolk af begge Rion.

Choret.

Hvilken Skrigen! hvilken Larmen!
 ſig, hvad her paa Jærde er?

Birkedommeren.

Uf! jeg quæles fast af Harmen!
Kommer Alle! kommer her!

Choret.

Hvad er Skyld i denne Trætte?

Annette og Lubin; Therese og Mathurin.

Han vil ^{os}) ei unde Ro!
dem)

Birkedommeren.

Biid: Lubin og hans Annette —

De 4 Unge.

Ei et Ord deraf I troe!

Birkedommeren.

Saa for Dievlen! lad mig tale!

(pegende paa Lubin og Mathurin):

Disse To er splittergale!

Lubin og Mathurin.

Nei! Ham er det, som er gal
eller fuld!

Choret (til Birkedommeren):

Begynd da! tal!

Birkedommeren.

De forglemme reent Respecten!

Rubin og Mathurin.

Vi for Ham ei har Respect!

Birkedommeren.

Forestiller Jer, at Knægten
elske tør sin egen Stægt!

(Han peger paa Annette).

Choret (leende):

Var det Alt? det er ei stort!

Birkedommeren.

Jeg mig ærgrer guul og sort!

Therese og Mathurin.

Selv han smidsker for Annette.

Choret.

Er det muligt? hvilken Skam!

Rubin.

Mig hun elsker, ikke ham!

Birke dom mere n.

Jeg en Vind derfor skal sætte!

Annette.

Jeg kan ikke udstaae ham!

Choret.

Han vil elske! hvilken Skam!

Birke dom mere n (rasende):

Nei! jeg troer i Flint jeg springer!

Udriig Mage seet jeg har!

Jeg skal stække Jeres Vinger!

Satan! holde mig for Nar!

Alle.

Hvilke Skrig! hvilken Larm! hvor han støier!

Hr. Gripon har en drøi Perial!

O, betragt! det er tusinde Løier!

Han maa vist være fuld eller gal!

Birke dom mere n.

Ja, jeg skriger! jeg bander! jeg støier!

men jeg hverken er fuld eller gal!

I Jer over min Harmes fornøier?

men bie kun! I undgielde det skal!

(Man hører Jagthornene noget horte).

Hører I? Hr. Greven kommer!
 vær paa Straffen nu bereed!

Annette.

Åh, Rubin! Hr. Greven kommer!
 jeg er bange han er vred!

Mathurin og Therese (føft)
 (siden — Choret — med).

Han taer Feil, Hr. Birke-dommer!
 Greven selv er ikke med.

F i o r t e n d e S c e n e.

De Forrige. Jægerne.

Jægerne (ville gaae over Skuepladsen).
 Brødre! lovpriser den herlige Jagt!
 Glæde og Frihed befæste vor Pagt! —

Birke dom m e r e n (afbryder dem):

Hvor er Greven? Jeg vil klage
 hele denne Skare an!

En Jæger.

Han til Slottet gif tilbage.
 Hvad vil Han, min kiere Mand?

Birke dommeren

Klage! Klage!

Annette og Lubin.

Troe ham ikke!

Choret:

Han er fuld!

Mathurin og Therese.

Nei, han er gal!

Tægerne (leende):

Hold dog eengang op at drikke!

Choret (leende):

Manden har en Verial!

Birke dommeren (fnysende):

Jeg troer selv jeg bliver gal!

Alle.

Sammen:

Hvilke Skrig! hvilken Larm! hvor han støier!

Hr. Gripon har en drøi Verial!

D, betragt! det er tusinde Løier!

Hon maa vist være fuld eller gal!

Sirke dommere n (som før):

Sammen:

Ja! jeg striger! jeg bander! jeg støier!
 men jeg hverken er fuld eller gal!
 I Jer over min Harme fornøier?
 Men hie kun! I undgielde det skal!!!

(Han vender ud, forfulgt af Jægerne og hele Choret. Annette, Lukin, Therese og Mathurin gaae ind i Huset, og Dækket falder).

Ende paa første Act.

U n d e n A c t.

(Samme Decoration).

F ø r s t e S c e n e.

Lubin. Annette. Mathurin. Therese.

(De komme alle fire med Hestighed ned ad en
Bakke i Baggrunden).

Lubin. Lammet er der ikke!

Annette. Mit gode Lam!

Mathurin. Birkedommeren har rapset det!

Lubin. Han og ingen anden!

Therese. Det siger jeg med!

Annette. Men hvad skulde bevæge ham dertil?

Mathurin. Hans Lyst til at gjøre Fortred
og hævne sig, fordi Du ikke vil elske ham.

Annette. Han, som selv har saamange store
Gjorde! —

Mathurin. Det er en Ulv, en Hvæne, siger
jeg Dig!

Annette. Men da han før løb herfra, fulg-
des han jo op ad Slottet til med Sægerne.

Lubin. Han kan jo have taget det, inden han kom her.

Annette. Da er det dog ikke saa lille, at han kunde putte det i Lommen.

Therese. Han har vist stjult det.

Mathurin. Men hvor? det er Spørgsmaalet!

Annette. Dersom det er blandt hans egne Giorde, skal jeg snart faae det tilbage; jeg kunde kende det iblandt hundrede; Lubin og jeg havde bundet det en Klokke om Halsen.

Mathurin. Den kan Du være vis paa, at han har taget af det.

Annette. Ja, men Lammet kender ogsaa mig; saasnart jeg kalder, kommer det strax løbende.

Lubin. Kom, Annette, og lad os gaae op i Birkedommerens Vang, og søge efter det. (til Mathurin og Therese): Bliv I to her imidlertid, at han ikke skal komme her og stjele endnu mere; der er saa hverken Laas eller Lukke for Hytten derhenne. Kom, Annette, kom! (de ville gaae).

Mathurin. Ikke saa hastig, Du Tusentast! først maae vi dog blive enige om, at enten I finder

Lammet eller ikke, skal den gamle Skielm tugtes dygtig, for at vænne ham af med at stiele Lam en anden Gang.

Lubin. Top! det er et Ord! Birkedommeren skal correpes!

Alle Fire (give hinanden Hænder): Birkedommeren skal correpes!

D v a r t e t.

Alle Fire.

Ja! vi den Skielm et Puds skal spille!
ustraffet han ei slippe maa!

Det var hans Forsæt ^{os})
Ser } at drille;

Nu han sin Løn derfor skal faae!

Lubin.

Siig, Mathurin: i hvilken Fælde mener Du bedst han fanges kan?

Mathurin (spøgende):

Naar det skal Liff og Rænker gielde,
Pigerne maae os føre an.

Annette og Therese (ligeledes):

O, det er Smiger!

Vi stakkels Piger

ei fiende til Liff!

Lubin og Mathurin (som før):

Nei, smukke Piger,
 det er ei Smiger!
 I fødtes med List;
 og smilende Slut feirer alltiid tilsidst!

Annette og Therese.

Nei, smilende Yngling dog feirer tilsidst!

Annette.

Hvor er mit smukke kielne Lam!?
 Hvem vil mig det tilbagebringe?
 Jeg synes alt jeg seer det springe!
 Jeg hører hist dets Klokke klinge! —
 Den Røver! hvor jeg hader ham!

Therese.

Pas paa! Du faaer igjen Dit Lam.

Lubin og Mathurin.

Lammet skal skaffes!
 Tyven skal straffes!
 det gaaer ham ei godt!
 for Alle han bliver til Skam og til Spot!

Alle Fire.

Ja! vi den Skielm et Puds skal spille!
 ustraffet han ei slippe maa!

det var hans Forsæt ^{os})
 Jer) at drille;

nu han sin Lon derfor skal faae!

(Annette og Lubin gaae).

A n d e n S c e n e .

Mathurin og Therese.

Mathurin. Den Ræv af en Birkedommer!

Therese. Ja, saadanne ere Mandfolkene!

Mathurin. Ja, de ondskabsfulde, forlibte
 Narre! men Du skærrer os dog vel ikke Alle over een
 Kam? hvad?

Therese (leende): Jeg veed ikke; ret meget
 Godt er der ikke ved Jer!

Mathurin. Tak for Skosen! Hendes Tiener,
 Somfrue! (han lader som han vil gaae).

Therese. Hvor vil Du hen?

Mathurin. Bort. Du behandler mig jo saa
 grovt som en Skræppe eller en Skarntyde.

Therese. For at blive i Vignelsen: Du bilder
 Dig dog vel ikke ind, at Du er en Rose?

Mathurin. Jo, justement; det bilder jeg mig ind.

Therese (leende): Da er der mange Torne paa den Rose!

Mathurin. Nei, hør engang: hun er saa hvas som en Brændenælde! Men nu, uden Stikpiller: Du vil dog vel ikke sammenligne mig med den gamle Birkeдомmer?

Therese (leende): Hvem veed!

Mathurin. Stieler jeg da?

Therese. Kys — naar Du kan komme affted med det.

Mathurin. O, Snak! en Pige mister aldrig flere Kys, end dem hun selv gierne vil give!

Therese. Tys! det var grovt — for det kunde være sandt!

Mathurin. Men videre i Sammenligningen: drikker jeg?

Therese. I det mindste dover jeg ikke paa, at sætte en Flaske god Viin for Dig, naar jeg ikke vil have, at Proppen maa springe!

Mathurin (rømmer sig): Hm! — nok om det! den Tugt vil vi lade flyve! — Løber jeg efter Pigerne?

Therese. Det skulde ogsaa Pokker forbyde Dig! endnu maa Du ikke løbe efter andre end mig.

Mathurin. Nu, det gjør jeg jo ogsaa: husker Du i Aftes?

Therese (afbryder ham hurtig): Videre! videre!

Mathurin. Løber jeg som Birkedommeren?

Therese. D ja! — for Du siger, at Du elsker mig.

Mathurin. Nei, det er ingen Løgn, veed Du det!

D u e t.

Mathurin.

Ved Morgen, ved Aften, ved Hanegal
jeg tænker paa Dig, og paa Dig kun allene!
Af Kierlighed er jeg fast som jeg var gal!
at det er at elske, det skulde jeg mene!

Therese.

Som Gartner Du vandrer fra Ved og til Ved,

fra Blomst og til Blomst; for dem Alle Du kieler!
 nu plukker Du Rosen — nu Lillien med:
 for Blomsten Du plukker, Du Kys Dig tilskieler!

Mathurin.

Hver Blomst, som jeg plukker, den bringer jeg Dig.

Therese.

Hvert Kys Du bortgiver berøver Du mig!

Mathurin.

Den skønneste Rose blandt Alle jeg eier
 er Du, min fortryllende, venlige Mø!
 Alt Sønderigs Guld ei min Lykke opveier!
 med Fryd skal Du Gartnerens Bane bestroe!

Therese.

Omflung mig med Troskabs og Kierligheds Krands;
 lad Skinsygens Torne ei bryde vort Baand!
 og da skal jeg fro giennem Livet hendanse,
 min Brudgom, min Ven, ved Din kielige Haand!

Mathurin.

Jeg kiender ei Kummer, naar Du er mig bliid!

Therese.

Vort Hierte skal flamme, trods Alder og Tiid!

Begge.

Os kan den forandre,
 vor Kierlighed ei!
 vi glade skal vandre
 ad blomsterstrøet Dei!
 Ei frygte vi Sorgen;
 den naaer ei vort Bryst!
 vi vaagne hver Morgen
 til Glæde og Lyst!

Mathurin. Naa, Therese, paastaer Du endnu, at Birkedommeren og jeg ere lige gode?

Therese. Lige gode? — lige slette vil Du nok sige?

Mathurin. Det er løierligt nok med Jer Piger! I dadler os Mandfolk bestandig, og endda kan I ikke lade være at holde af os!

Therese. Sagde Han det, Monsieur? Ja, var der blot andre Skabninger til end disse Mandfolk —!

Mathurin. Ha! ha! ha! ja, deri stikker det just!

Therese. Men hvad har I vel ellers at lade os høre? Klager I ikke over os fra Morgen til Aften,

og — ha! ha! ha! — endda kan I ikke lade os være i Ro!

Mathurin (parodierende): „Sagde Hun det, Tomfrue? Ja, var der blot andre Skabninger til end disse Fruentimmer —!“

Therese. Uden os var Verden ingenting!

Mathurin. Og hvad var den uden os?

Therese. I ere falske!

Mathurin. Det har vi lært af Jer!

Therese. Nei, vi ere trofaste!

Mathurin. Det har I lært af os!

Therese. Dril mig ikke, siger jeg Dig! ellers synger jeg strax en Vise for Dig, som jeg nylig har lært, og deri faaer Mandfolkene deres Text baade læst og paaffreven!

Mathurin. Syng Du kun! jeg er ikke bange!

Therese. Nu, saa hør da!

R o m a n c e.

I.

Bed Smiger at behage
er unge Karles Skik;

de smile og bedrage
 i samme Dieklig!
 I Falskhed de sig øve
 hver Dag, hver Tiid, hver Stund!
 og naar de os bedrøve
 de lee af Hjertensgrund!
 Men derimod vi Piger
 har ei den mindste Feil!
 Vi mene hvad vi siger: —
 See Jer paa os i Speil!

2.

Alverden rundt man søgde;
 men ingen Mand var tro;
 med Pligt og Eed de spøgde,
 og siden ad os loe!
 Vi ere store Daarer,
 at vi vil elkke dem,
 som presse bittere Daarer
 fra vore Hjertes frem!
 Saa gaaer det med os Piger;
 vor Godhed er vor Feil!
 derfor jeg stedse siger:
 See Jer paa os i Speil!

Mathurin.

3.

Sin Mø af ærligt Hjerte

er Manden tro som Guld!
 han deler Fryd og Smerte
 med den, som er ham hulb.
 Han elsker sine Pligter,
 sin Konge og sit Land!
 sin Glut han aldrig svigter!
 sit Glas han tomme kan!
 Hvert Ord er sandt jeg siger;
 hvor'er nu vore Feil?
 Nei, vennehulde Piger,
 see Jer paa os i Speil!

Therese. Naa, Herregud! saa lad os da blive
 enige om at taale hinandens Feil, siden dog ingen af
 os kan være fuldkomne!

Mathurin. Det vil vi! — og vi besegler
 Løftet med Haand — og Mund! (han kysser hende).

Therese. Barbeer sig kiont en anden Gang,
 Monsieur Gartner, naar Han vil kysse Pigerne!

Mathurin. Det vil jeg gierne altid!

T r e d i e S c e n e.

Mathurin. Therese. Annette. Lubin.
 Alain.

Lubin. Lammet var ikke der —

Annette. Men det er dog fundet!

Ulain. Det er det!

Mathurin og Therese. Nu da?

Eubin. Just da vi kommer tilbage fra Birke-
dommerens Bang, og vare ganske mismodige, møder
vi denne lille Dreng — det er Fogdens Ulain —

Ulain. D, Mathurin kender mig nok! gjør
Du ikke, Mathurin? (han giver ham Haand).

Eubin. Og han fortæller os — siig Du det
selv.

Ulain. Ja, gierne!

Mathurin. Griff, min Dreng! vær Du ikke
hange.

Ulain.

B i s e.

I.

Hist mellem hine Nødebøsse
jeg plukked Jordbær, da jeg saae
vor Birke-dommer gaae og lufte
omkring det Sted, hvor Hiorden laae.
Saa ventligt lokked han ad Hunden,

dengang den vilde bide ham;
og putted den et Been i Munden,
i det han stial Annettes Lam.

2.

Det stakkels Lam stak i at bræge!
han under Rappen giemde det;
dets Skrig ei kunde ham bevæge;
han sprang affted saa glad og let.
Jeg tænkte, da jeg saae ham løbe:
„vist Ugler er i Mosen her!
„og jeg hans Spidsbusstreg vil røbe,
„thi jeg veed godt, hvor Lammet er!“

Mathurin. Bravo! Du er en herlig Dreng!
Kom op til mig i min Hauge; Du skal faae Dine
Lommer propfulde af Ubler og Pærer! Eller — kys
ham, Piger! kanskee vil han heller have det, end Ub-
ler og Pærer.

(Annette og Therese kysse Alain.

Alain. Jeg vil helst have begge Dele!

Mathurin. Du er ikke saa dum, Du! Men
sig mig nu gesvindt: hvor er Lammet?

Alain. Følg bare med mig. Han har sfiult
det i Steenbruddet nedenfor det høie Biinbjerg, og
væltet en stor Steen for Hullet.

Mathurin. Godt! han har gravet Graven for os Andre: han skal selv dratte i den! Nu har vi Baaben i hænde imod ham! og understaaer han sig at klage for den naadige Herre — som nok kunde hænde sig — saa skal jeg roe hans Narer, og fortælle hvad det er for en Karl!

Ulain (seer ud af Couliffen). Der kommer han! der kommer han!

Therese. Hvor?

Ulain. Henne ved Hvedeaageren.

Lubin. Nu vil han vist gjøre sig lækker for Annette, og kanskee give hende Lammet tilbage, naar hun vil love at elske ham.

Mathurin. Ja, det ligner ham i det mindste. Spring ind, Piger, medens vi løber op og henter Lammet; og dersom Birkedommeren banker paa, og kalder Jer ud, saa gjør dygtig Nar af ham.

Annette og Therese (leende): Vær ikke bange! det skal vi nok! Farvel saalænge!

Lubin og Mathurin. Farvel! farvel!
(Pigerne gaae ind i Huset).

Ulain. Der er han! skul mig imellem Jer, ifald han kanskee har seet et Glimt af mig for.

Mathurin (seer ud). Glæden spiller ud af Dinene paa ham! Ha! ha! ha! han snubler over sine egne Been! Han har atter en lille Takke!

Lubin. Ha! ha! ha! det er jo saa gammelt!

Mathurin. Savist; det undrer mig kun, han ikke er bedre tilpakked, siden det er saa heit opad Dagen.

Alain. Nu afsted efter Lammet! —

Mathurin. Du har Ret, min Dreng! og saa i Galop tilbage, for at tugte Tyven!

Alain (synger Slutningen af sin Vise, men uden Musik): „Ja, jeg veed godt, hvor Lammet er! ja, jeg veed godt, hvor Lammet er!“

(De løbe alle tre ud).

F i e r d e S c e n e.

Birke dommeren (kommer dansende ind; han har en ganske lille, meget lystig Perial, som dog mod Slutningen af næste Scene er gaaet aldeles over. I det han træder ind, seer han Mathurin og Lubin løbe ud ad Baggrunden).

Recitativ.

Ja, løb I kun! løb kun, I unge Knægte!

He! ho! I rende dog kun efter Næsen!

Jeg veed, I kalde mig et gammel Ulv ;
 og denne Gang har Ulven Lammet snappet !
 det er forvaret paa et sikkert Sted,
 og I, Krabater, skal det ei opsnuse ! —
 Hvad nu ? Jeg snubler ! — Ja, jeg mig har ærgret ;
 og naar jeg ærgrer mig, saa maa jeg drikke :
 det er saa min Natur ! — Jeg vilde klage
 hos Greven ; men jeg fik ham ei i Tale.
 Dog bie kun, Dievels Pak ! min Hævn Ser rammer !
 Smidlertid jeg følge vil min Harm ;
 hvem veed, om ikke med den smaa Annette
 endnu i Smug jeg komme kan tilrette ?
 Luur mig ! He ! he ! Jeg er en gammel Ræv !

Uria.

Jeg er snu, polidisk og listig !
 men det er min mindste Roes :
 jeg til alffens Aneb er dristig,
 og i Løgn en Virtuos !
 dog en lille Draabe Wiin
 gjør mig dobbelt huul og fiin !
 Naar jeg seer en Pige smile,
 føler jeg, hvor Elskovs Pile
 bore sig ind i mit Bryst !
 Jeg tilstaaer : jeg hader ikke
 Elskov først, saa Mad og Drikke !
 Seire i en kielen Dyst,

ak! det er min største Lyst,
naar det skeer i Smug og tyft!

Knægten gik ud med sin Staldbroder; hvem veed Peer Poses Lykke? kankee er den lille Duffe allene hiemme! saa havde jeg jo en ypperlig Leilighed! Ja, jeg vil wahrhaftig gaae hen og pikke paa hendes Dør! „Probierten ist keine Kunst; geht's nicht an, so ist's umsonst!“ siger Indsken. (Han banker paa). Annette! Nettemoer! er Du allene, min Hone?

F e m t e S c e n e.

Birkedommeren. Annette (i Vinduet; bag ved hende) Therese.

Annette. Hvem banker?

Birked. Kiender Du mig ikke? det er mig, den velbyrdige og velbaarne Birkedommer Polyphemus Nicodemus Gripon. Luk op, min Duffe!

Therese (sagte til Annette): Lad ham ikke komme ind!

Birked. Hvad siger Du? maa jeg gierne komme ind?

Annette. Nei, bevare's! jeg kan ikke tage imod saadanne fornehmme Fremmede i denne uste Hytte.

Birked. Hm! jeg er jo da heller ikke saa fremmed for Dig.

Annette (sagte): Nei, veri har Du Ret: jeg fiender Dig!

Birked. Men saa kom da i det mindste lidt herud.

Annette. Ja nok, Hr. Birkedommer! (Hun lukker Vinduet).

Birked. (allene). Hun kommer herud — jeg bliver under fire Vindue med den lille Her! Hiertet danser i Livet paa mig! — Nu gielder det at smedde mens Jernet er varmt! — (Annette og Therese komme ud; sagte): Mathurins Kærester, den næsvise Therese, er med hende! Nu! det var en Streg i min Regning! (høit til Annette): See, velkommen, min lille Engel! velkommen!

Annette (ladende, som hun græder): Ak!

Birked. Hvad fattes Dig, søde Barn? Du græder jo?

Therese. Hielp Han mig at stille hende tilfreds, Hr. Birkedommer! Hun er ganske utrøstelig.

Birked. (sagte og glad): Det er over Lammet! (høit): Ei ei! hvad er det da hændt? lad mig høre!

Annette. Mit Kiere, lille Lam!

Therese. Ja, hvad mener Han, Hr. Birkesdommer? —: det Lam, som hun har faaet af Lubin, og som hun holdt saameget af, det er blevet stiaalet bort.

Birked. Hvad siger Du?! ih, men det er aldrig muligt! Hvem skulde vel kunne have taget det?

Therese. En uforkammet Tyv, det er jeg vis paa!

Annette (som før): Ak ja!

Birked. Siig ikke det, siig ikke det! der er mange Slags glubste Røddyr —

Therese. Tavist er der!

Annette (som før): Ak ja!

Birked. Naa, naa, græd ikke over Lammet, mit Lam! — Jeg veed heller ikke, hvordan det er fat med Pigerne nuomstunder: snart mister de et og snart et andet! — Ja, hør nu: jeg burde sagtens ikke tage mig Annettes Bedrøvelse saa nær efter den uforvarselige og formastelige Maade, hvorpaa man før underskød sig at drille og tortere mig her; men jeg har nu

engang saadant et iegodt Herte; at! en kion lille Piges Taarer kan paa Timen smelte det!

Therese. Er det rigtig sandt, Hr. Birke-
dommer?

Birked. Wahraftig!

Annette (er færdig at lee, men lader som hun
græder): Ak!

Birked. Naa, slaae Dig til Taals, min Duf-
fe! Var det det lille hvide Lam?

Annette. Med Klokken om Halsen —

Birked. — Som hang i et rødt Baand? rig-
tig! jeg har seet det!

Annette. Jeg veed det nok, Hr. Birke-
dommer!

Birked. Og det er borte?

Annette og Therese. Neent borte!

Birked. Er det dog ikke forunderligt?! Men
spaaede jeg Dig ikke i Morges, at det vilde gaae saa-
ledes? „Naar Ulven snapper vore Lam,
faa viid at Seres Maskapi er ene Skyld
deri!“ — sagde jeg ikke det? Giv nu mine Ord
Magt, og gaae i Dig selv!

Annette. Saa Han mener, at min Kierlighed til Lubin virkelig er Skyld i, at jeg har mistet mit Lam?

Birked. Den og intet andet!

Therese. Det siger jeg med!

Annette. Hvem skulde dog troe det!

Birked. Jo, jo; luur Himlen! den veed nok, hvad den gjør, naar den bliver gal i Parykken! Den vidsbe, at Du holdt af Lammet: derfor maatte Du miste det; og bliver Du ved med denne syndige Skovshandel, saa mister Du tilsidst alleting.

Annette. Det er forfækkeligt!

Birked. Indseer Du det nu, Din stakkels Taabenakke? Vil Du lade Din Forfører gaae for det Skarn han er? hvad? vil Du?

Annette. Al ja, Hr. Birkedommer! — Nei — Ja — o, jeg veed ikke selv, hvad jeg siger! Bare jeg dog havde mit Lam igjen!

Therese. Ja, for kommer hun saamæn ikke ret til sig selv.

Birked. Saa det ligger Dig saameget paa Hjertet? Hvad vilde Du da vel give den, som bragde Dig det tilbage? he?

Annette. O, alting i Verden, kiere Hr. Birkedommer!

Birked. (sagte): Kiere Hr. Birkedommer! He! he! Men der maa endnu mere til!

Annette. Dersom Han kunde skaffe mig det tilbage! —

Therese. Det kan han vist. De Lærde kan mere end deres Fadervor! Siden han i Morges kunde spaae, hvad der skulde skee op ad Dagen, saa kan Han vist ogsaa skaffe Lammet tilbage.

Birked. Ja, ja, hvem veed? hvem veed?

Annette. Er det rigtig sandt? —

Birked. (hemmelighedsfuld, i det han træder midt imellem Pigerne): Ja, hør nu — men, *sub rosa!* det bliver imellem os: Naar vi Jurister tager vores Attestats, saa lægger vi os altid saa en Smule efter den sorte Kunst; thi for en Jurist kan det dog altid have sin Nytte, at han staaer sig en Smule godt med Fanden; er det ikke sandt?

Therese. Lovist!

Birked. Skiondt jeg nu, som velbekiendt, er en dydig og gudsfrygtig Mand, der aldrig forsømmer

nogen Præken, saa har jeg dog ogsaa fulgt mine Collegeres Skik, og især lagt mig efter at kunne skaffe stiaalne Koster tilveie, og det hedder i det sorte malabariske Sprog: „Abracadabra, cadabra, ein, zwey, drey, Kaffelorum,“ hvilket, frit oversat, betynder det samme, som at vise igien. Forstaaer I mig?

Therese. Na ja!

Annette. Hr. Birkedommer! maaskee kender Han Lyven?

Birked. Hm! jeg har saa en Slags Formodning — hie fun! Men, posito, jeg sætter, at jeg nu skaffede Dig Dit Lam tilbage: vilde Du saa elske mig en Smule?

Annette (langsom): Ja — naar det kun ikke skulde være altfor meget!

Birked. Men, Din lille blinde Høne, kan Du da ikke see, at der er stor Forskiel paa mig og Din Lubin?

Annette. Jo, det sees jeg nok.

Birked. Naa, hvad har Du da paa mig at afsætte, hvad?

Annette. Han er saa gammel, Hr. Birkedommer!

Birked. Er jeg gammel? Fanden er gammel! Nu kan jeg høre, at Du kender mig ikke ret! Nei, jeg er ung, lystig, moersom — ret en Pokkers Tyhr!

T e r z e t.

Birkedommeren.

Jeg er en Mand foruden Lige!
jeg til de Unge slaer Sparto!
jeg lyver ei, min søde Pige!
men hvad jeg siger kan Du troe.

Annette og Therese.

En Birkedommer Løgne sige!
Hvad Han fortæller bør vi troe.

Birkedommeren.

Jeg vil ei nævne mine Nenter;
at jeg har Grunker veed enhver;
men alle mulige Talenter
fornemmelig min Riephest er! — :
Jeg spiller stærkt paa Instrumenter —

Annette og Therese.

Musikken har jeg grumme kjer!
den Fryd at høre Ham jeg venter.

Birke domm er en.

Paa Contrabas jeg spille kan;
 mit Trommespil gaaer ogsaa an;
 paa Floiteduus og Violin
 jeg kniber Tønen ganske fin; —
 Basunen Hjerttet nu fornoier —
 og Paukerne saa bansat støier,
 at ei man hører Drelyd!

Annette, Therese og Birke domm er en.

En sliq Concert er salig Fryd!

Annette og Therese (affides):

Nei, aldrig jeg i mine Dage
 saae Mage til en saadan Gæst!

Birke domm er en (affides):

Annette blier min Egtemage!
 jeg pudser hendes Hjerte væk!

Recitativ.

Det var mit Spil — men nu min Dans!! —

Med gravitetisk = magistralske Miner
 saa gratisst en Menuet jeg triner.

Annette og Therese.

I Alt han vinder Seirens Krands!

Birke dommeren.

I Engelskdansen rask, adræt
min Krop jeg svinger nok saa let!

Annette og Therese.

Hvor han i alting er adræt!

Birke dommeren.

I Contradansen glad og fro
jeg Chainé gjør og Dos = à = Dos!

Annette og Therese.

Han til os Unge slaaer Sparto!

Birke dommeren.

Nu kommer Valsen! rask! hopsasa!
syng mens jeg valser! falla la la!

Annette og Therese.

See, hvor han valser! rask! hopsasa!
syng mens han danser! falla la la!

(Affides):

Nei, aldrig jeg i mine Dage
saae Mage til en saadan Giæk!

Birke dommeren (affides):

Annette blier min Egtemage!
jeg pudser hendes Hierte væk!

Recitativ.

Har I hørt tale om min Sang?!

Annette og Therese.

For Løiers Skyld, saa syng engang!

Birke dommeren.

Jeg kan slaae alenlange Triller!
Jeg kiender alle Konstens Sving!
og naar jeg paa Claveret spiller,
Koulader er mig ingenting!

Annette og Therese.

Han kan slaae alenlange Triller!
Han kiender alle Kunstens Sving!
og naar han paa Claveret spiller
Koulader er ham ingenting!

Birke dommeren.

Mesterlig i en Romance
kan jeg gjøre en Cadence!

Annette og Therese (affides og leende):

Nei, aldrig jeg i mine Dage
saae Mage til en saadan Giæk!

Birke dommeren (affides):

Annette blier min Ugtemage!
jeg pudser hendes Hierte væk!

(Pigerne gaae ind i Huset; Birke domme-
ren vil følge efter; men de slaae Døren i for ham.

Under den foregaaende Terzet ere Lubin og Mathurin komne tilbage og have figget frem bag Træerne i Baggrunden).

S i e t t e S c e n e .

Birke domm . ren (allene).

Pub! jeg er ganske stakaandet af al den Strabads! — Jeg tænkte ellers jeg skulde have faaet et lille Kys til Afsked — men det kommer nok! det kommer nok! thi mærkede jeg ret, saa blev hun dievelsk staaet i mig, især dengang hun saae mig valse! — He! he! he! hvor den Tølpes, den Lubin vil blive desperat, naar han seer, at jeg snapper hans Kiæreste fra Ham! He! he! he! men lad ham det! Nu gaaer jeg og henter Lammet, og saa — he! he! he! — saa kommer jeg tilbage og faaer min Belønning! (Han gaaer leende nogle Skridt).

S y v e n d e S c e n e .

Birke domm . ren. Lubin og Mathurin (komme frem).

Mathurin (sagte bagved): Vi skal strax give Dig Forskud paa Belønningen! (Mathurin og Lubin rende imod Birke domm . ren hver fra sin Side).

Birke d. (standser midt i sin Latter): Au! hvad skal det betyde?

Mathurin. See, skal vi mødes her, Hr. Birkedommer?

Birked. Siig mig — —

Eubin. Tak for sidst, Hr. Birkedommer!

Birked. Har I Klodsmajorer ingen Dine i Hovedet?

Mathurin. Stødte Han kanskee sin Næse, Hr. Birkedommer?

Birked. Har man i Verden seet Mage! —

Mathurin (afbryder ham): — Til saadan en Næse? nei, aldrig! det er en Karitet.

Birked. Det rager ikke Dig! Næsen er min!

Mathurin. Ja, Gud skee Lov og Tak, at den ikke er min!

Birked. Gaae Fanden i Bولد begge to! (han vil gaae).

Mathurin (holder paa ham). D nei, vie lbt, og lad mig betragte den ret for Løiers Skyld!

Birked. Slip mig, siger jeg! Hvad!? understaaer I Jer at forgribe Jer paa mit Legeme og moquere Jer over min Skabning? he?

Lubin. Naa, naa, bliv ikke vred, Hr. Birke-
dommer; vi søgde just om et Bøderlam, som er ble-
vet borte for os —

Mathurin. Og saa rendte vi lige buus paa
Ham!

Birked. See, see! har I mistet et Bøderlam?

Mathurin. Ja, Hr. Fri — Hr. Gripon!

Birked. Og I kan ikke finde det igjen?

Mathurin. Nei, en Tyv har stjaalet det.

Birked. See, see!

Mathurin. Men det skal han faae dyrt be-
talt! jeg har nu allerede været henne hos den floge
Smedekone i den anden Ende af Landsbyen, og givet
hende fire Skilling for at slaae Diet ud paa den slem-
me Tyv!

Birked. Slaae Diet ud paa ham? ei, ei! for-
staaer Smedekonen sig paa slikt?

Mathurin. Det troer jeg! perfekt!

Birked. Saa er det jo en Her, som bør brændes.

Mathurin. Det var saamæn Synd at bræn-
de den gode Matrone for det. Ha! ha! ha! Lubin,

jeg glæder mig ret til at see den Satans Lammetys komme anstigende med eet Die! Jeg har endnu aldrig givet fire Skilling bedre ud! — Det vil vist ogsaa fornøje Ham, Hr. Birke-dommer? hvad?

Birke d. Na nei; jeg glæder mig aldrig over min Næstes Ulykke. — Desuden, at I har mistet Lammet, det er velfortient Straf — (til Lubin): — over Dig, for Dit forargelig Levnet! — (til Mathurin): — og over Dig, for Din frække og nedrige Dp-førsel før imod mig!

Mathurin. Jeg gjør Penitense, Hr. Birke-dommer! jeg er propfuld af Anger og Kuelse!

Birke d. Na, gaae Du Fanden i Bold med Din Anger og Kuelse! Du er propfuld af Ondskab og Skielmsstykker! — Kende mig lige for Panden!

Lubin. Jeg vil ingen Undskyldninger gjøre, fordi jeg kom til at støde Ham en Emule, Hr. Birke-dommer; thi jeg er forelsket, og Han veed jo nok man pleier altid at sige, at Kierlighed er blind.

Birke d. Kierlighed! Du kommer altid med Din Kierlighed! Har jeg da ikke beviist Dig saa klart som to og tre ere fem, at Du hverken maa eller bør elske Dit Eodskandebarn?

Lubin. Men, Herregud! naar jeg nu ikke kan lade det være?

Birked. Ja, det skal jeg nok lære Dig!

Lubin. Jeg indseer rigtig nok, at det er en stor Synd; og dersom Han kunde skaffe mig vort Lam tilbage, saa troer jeg — ja, saa troer jeg —

Birked. Hvad! vilde Du saa afstaae mig Annette?

Mathurin (sagte): Han kommer af sig selv!

Lubin. Nei, det siger jeg just ikke; men —

Birked. Men Du begynder dog at blive fornuftig? (sagte): Her kunde jeg slaae to Fluer med eet Smæk!

Mathurin (tager Birkedommeren under Armen). Hør, Hr. Birkedommer: jeg er Hans Ven af Hjertet; Han skal ikke troe Lubin; det er en stor Skielm! han narrer Ham kun!

Birked. Nei, Du er selv en stor Skielm, det veed jeg! (meget ivrig til Lubin): Forpligter Du Dig til at afstaae mig Annette, saa forpligter jeg mig til at finde Lammet.

Mathurin. Han finde Lammet? jo, paa det Lag! vi har unge friske Dine, og har dog ikke kunnet finde det. Ha! ha! ha! Han har tiids nok!

Birked. Vil Du holde Din Mund, Peer Næsvis!

Lubin. Jeg tvivler selv —

Birked. Men det skal Du ikke! O, naar man har studeret sin Corpus Juris med Nytte og Forstand, saa veed man Bessked med alle mulige Hocuspocus!

Mathurin. O, Gud give at jeg havde studeret!

Birked. Er Du nu der igien, Mesterkielm?!

Mathurin. Det er for stor Ure; jeg er knap engang Dreng at regne imod Ham.

Lubin. Altsaa er det vist, at Han skaffer Lammet tilveie?

Birked. Og at Du afftaeer mig Annette?

Lubin. Naar Han bringer Lammet, er alting klappet og klart.

Birked. (meget glad): Top! det er et Ord! det er et Ord! jeg er strax paa Pletten igien! (sagte): Jeg har hende! hun er min! den søde Glut er min! O, Du lykkelige Nicodemus Polyphemus Gripon! (høft): Nu løber jeg! (han løber ud).

A t t e n d e S c e n e.

Rubin og Mathurin; (lidt efter) Annette og
Therese.

Rubin og Mathurin (lee høit).

Rubin (tager Klokken frem). Ha! ha! ha! Ja,
løb Du kun!

Mathurin (afbryder ham): — Efter Næsen!
Lammet er i Behold!

Rubin. Og her er Klokken!

Rubin og Mathurin (kalde): Annette!
Therese! Kom ud! Kom ud!

(Annette og Therese komme leende ud).

Annette. Saae I Birkedommeren danse? ha!
ha! ha!

Therese. Og hørde I ham synge? ha! ha! ha!

Rubin og Mathurin. Savist ja!

Mathurin. Men den værste Dyst venter ham
endnu!

Annette. Hvor er mit Lam?

Rubin. Alain bragde det hen til Giorden.

Therese. Etial I det behændigt tilbage?

Mathurin. At tage sit eget, hvor man finder det: kalder Du det at stiale?

Lubin. Nu skal Birkebonnieren nok lade være, at gjøre os Fortred! Vi løser Kongebrev, Annette! mit fiere lille Sødsfendebarn bliver min fiere lille Kone! o, hvor vi da skal leve lykkelige!

B i s e .

I.

Elfkovs Rosentænde
omslønge skal vort Bryst!
Kierlighed og Glæde
forhøie skal vor Lyst!
Vaarens Røst os kalder!
Hør Somrens Jubellyd!
Høstens Løv, som falder,
fremvinker Vintrens Fryd!

Alle Fire.

Vaarens Røst os kalder!
Hør Somrens Jubellyd!
Høstens Løv, som falder,
fremvinker Vintrens Fryd!

Lubin.

2.

Vind tør ei nærme
 sig til vort lave Dag;
 Glid og Mod det skierme
 mod Skiebne's Tordenbrag.
 Guld vi ei begjære;
 riig er vor lille Kreds;
 Dyder er dens Tre:
 dermed den er tilfreds!

Alle Fire.

Guld vi ei begjære;
 riig er vor lille Kreds;
 Dyder er dens Tre:
 dermed den er tilfreds!

Lubin.

3.

Glad min elskte Pige
 skal hvile ved min Barm;
 aldrig kan den svige!
 den banker tro og varm!
 Qvinden vel det egner
 at jærne Mandens Bei;

Skionheds Rose blegner,
men Trostabs Lilje ei!

Alle Fire.

Qvinden vel det egner
at jævne Mandens Bei;
Skionheds Rose blegner,
men Trostabs Lilje ei!

Mathurin (seer sig om). Der har vi vores
Lammetyv tilbage! han kunde let have kommet bag
paa os! Han render ned ad Bakken, saa han er fær-
dig at styrte! Ha! ha! ha! hvor han titter alleveg-
ne! — Hurtig ind, Piger! — (Annette og Therese
løbe ind i Hytten). — Og Du, Lubin, kom og lad
os skjule os bag Træerne! Nu har vi Spillet gaaende!
(De skjule sig hver paa sin Side).

T i e n d e S c e n e.

Mathurin og Lubin (skulte). Birke dom-
meren.

F i n a l.

Birke dommeren (hæsblæsende):
Lammet er borte! jeg kan det ei finde!
nu har jeg søgt det, snart hist og snart her!

flaalet det er! det ei kunde forsvinde!

Hvor er mit Lam? jeg utroftelig er!

(Lubin ringer med Klokken. NB. I denne Scene
skiftes Mathurin og Lubin til at løbe over
Skuepladsen, naar Birke dommeren er ude af
den; de skjule sig bag Træerne, og flye hinanden
veretsviis Klokken, for at giække ham).

Birke dommeren (lyttende):

Uds! hist jeg hører Klokken klinge!

hvor Klokken er, er Lammet med!

det har vist skjult sig her et Sted!

(Han søger, og løber ud i det han hører Klokken).

Lubin og Mathurin (gaae bag om Træerne, og
komme frem paa Skuepladsen).

See, hvor den gamle Skielm kan springe!

(De skjule sig attér).

Birke dommeren (kommer ind igien).

Nei, jeg tog Feil; det var ei der;

maaſkee det ſang blot for mit Dre.

(Mathurin ringer).

Birkedommeren.

Men atter Klokken jeg kan høre!

herfra kom Lyden! her det er!

(Han søger og løber ud).

Rubin og Mathurin (som før):

Ja, søg Du kun! gaac efter Næsen!

(De sfiule sig),

Birkedommeren (kommer tilbage).

Hvad er dog dette for et Næsen!?

Jeg hørde grant: „dreling dreling!“

og dog der var slet ingenting!

Rubin (ringer).

Birkedommeren (lyttende):

Jeg hører atter Klokken klinge!

gesvindt! affted!

(Han løber ud).

Rubin og Mathurin (sigge frem).

Hvor han kan springe!

(De trække sig tilbage).

Birkedommeren (kommer igjen).

Jeg hørde: „klingelingeling!“

og der var heller ingenting!

Mathurin (bræger).

Birke dommeren (meget glad).

Nu er det rigtigt! hist det bræger!

(Han løber ud).

Lubin og Mathurin (komme frem).

Hvor Hr. Gripon gjør Bukkespring!

(De skifte atter Plads, og Lubin flyer Mathurin Klokken).

Birke dommeren (kommer tilbage).

Hvad er dog det for Uglspræststregere?

her Lammet klinger — hist det bræger!

(leende):

Jeg troer det Kidspuds med mig leger!

(Lubin og Mathurin liste sig bag ved ham over

Skuepladsen og skifte Klokken. Birke dommeren følger).

Ellevte Scene.

De Forrige, Annette og Therese (i Vinduet).

(Annette og Therese.

(See, hvor de Kidspuds med ham leger!

(

(Lubin og Mathurin.

(

(Ha! ha! vi Kidspuds med ham leger!

(De skiule sig).

Birke dommer en (kommer frem).

Nei, aldrig Mage seet jeg har!

det Lam jo holder mig for Nar!

(Han hører Klokken og løber ud).

Annette og Therese (i Vinduet). Lubin og
Mathurin (figge frem).

Ret som en Dansebjørn han hopper!

Birke dommer en (kommer tilbage).

Ei, hvilke dievelske Spilopper!

nei, aldrig Mage seet jeg har!

(det Lam jo holder mig for Nar!

(

(

(

Annette og Therese.

(Ha! hvor de holde ham for Nar!

Lubin (affides til Pigerne):

Det Værste han i Bente har!

(Mathurin og Lubin ere imidlertid smuttede ind
i Faarestien og ringe og bræge derinde. Under Bir-
kedommerens følgende Replik liste de sig ud igien og
skiule sig).

Birke dommer en (lyttende):

Dys! hvilken Brægen! hvilken Klingen!

Dys! nu jeg mig bedrager ei!

Det selv har hiemad fundet Vei!

(Han seer sig om).

Godt! — det gaaer an! her er jo ingen!
jeg springer ind og Lammet taer!

(Han kryber ind i Gaarestien. Mathurin, som har staaet skjult bag Lemmen, slaaer den hurtig i, og Lubin springer til, og sætter en Krog for).

(Lubin og Mathurin (leende):

(Nu Røven vi i Saren har!

(Annette og Therese.

(Nu Røven de i Saren har!

(Pigerne gaae fra Vinduet).

Birke dommeren (indenfor):

Gevalt!

Lubin og Mathurin (løbe om til alle Sider).

Hei, Lyve!

Birke dommeren (indenfor Tralsværket over Lemmen).

Luk mig op!

Mathurin.

Nei, Skielm! der skal Du holde Trop!

Birke dommeren (sparkende til Lemmen og bankende paa Gitteret).

Luf op, Din gudsforgangne Krop!

Lubin og Mathurin (bankende paa Huset).

Kom ud! saa skal I Leier see!

her er en Tyv!

Birke dommeren.

D vok! o vee!

(Mathurin og Lubin (som før):

(Hei! Piger! kom, hvis I vil see!

(Birke dommeren (rasende):

(Al Landsens Ufærd skal I see!

Annette og Therese (komme ud; med Forstillelse):

Hvad er paa Færde? hvad har sig tildraget?

Lubin (til Annette):

Tyven er fangen, som stial vores Lam!

Annette og Therese (som før):

Hvad! er det muligt! hvor fanged I ham?

Mathurin og Lubin.

I Gaarestien vi har ham opdaget!

Birke dommeren (indenfor Gitteret):

Luk op! Jeg er jo ingen Tyv,
men Egnens første Birke dommer!

Lubin og Mathurin.

Paa Birke dommeren ei lyv!
i Faarestien han ei kommer.

Birke dommeren.

J seer jo nok, at det er mig.

Annette og Therese (leende):

Den Spas er ubetalelig!

Mathurin og Therese.

Hr. Dommer, er det rigtig ham?

Lubin og Annette.

Var det da Ham, som stial vort Lam?

Birke dommeren.

Ne ja! — Th nei! — Jeg om det søger;
allene derfor kom jeg her.

Lubin og Mathurin.

Vi mærker nok Han med os spørger!

Birkedommeren.

Luk op!

Annette og Therese.

Lad ham kun blive der!

Annette, Lubin, Mathurin, Therese
(spottende):

En lille Vals! Hei! hopsasa!
syng mens han danser: fallala!

Birkedommeren.

(Luk op! jeg strax vil ud herfra!

(

Annette, Lubin, Mathurin, Therese.

(

(Bliv hvor Duer! Ha! ha! ha! ha!

T o l v t e S c e n e.

De Forrige. Alain (samt) Chor af Bønder-
folk (fra alle Sider).

Alain og Choret.

Hvad er paa Færde? hvad har sig tildraget?

Birkedommeren (gaaer hurtig fra Gitteret og
dukker ned).

Annette, Lubin, Therese, Mathurin.

Lyven er fangen, som stjal vores
hendes) Lam!

Alain og Choret.

Hvad! er det muligt! Hvor fanged I ham?

Lubin og Mathurin.

Vi i vor Gaaresti har ham opdaget!

Mathurin.

Vi fanget har en gammel Ugle!

Lubin.

Det er en af de stygge Fugle!

Mathurin (til Choret):

Betragt ham ret! I seer i ham
en Nattergal, som bider Lam.

Alain og Choret (figgende):

Han skjuler sig bag dette Gitter.

Annette og Therese.

Han efter Giorden gik paa Luur.

Mathurin og Lubin.

Nu har vi faaet ham i Buur!

Birkedommeren (titter ængstelig ud).

Alain og Choret (leende):

See, Tyven ud af Hullet titter!

Annette, Lubin, Mathurin, Therese.

See paa Parykken hvem det er!

Birkedommeren (bankende og sparkende af alle
Kræfter):

Jeg alleting i Stykker splitter!

Luk op! luk op!

(Annette, Lubin, Mathurin, Therese.

(

Nei, bliv kun der!

(

Choret (forundret):

(

Gripon det er!!

(

Alain og Choret.

Hvor gaaer det til, Hr. Birkedommer,
at Han i Faarestien kommer?

Birkedommeren (som før):

Luk op! luk op!

Annette, Lubin, Therese, Mathurin.

Nei, nei! nei, nei!

Ulain og Choret (leende):
 Hvad vilde Han paa den Gallei?

T r e t t e n d e S c e n e.
 Sægerne. De Forrige.

Sægerne.

Hr. Greven i Aften os giver en Fest,
 og Unge og Gamle indbydes til Gæst.

Alle (undtagen Birkedommeren).
 Saamange Tak! Vi Alle kommer.

Birkedommeren (støiende):
 Gvalt, luk op, I Dievels Kram!

Sægerne (see ham).

Hvad gjør Han der, Hr. Birkedommer?

(Choret, (samt) Rubin, Therese, Mathurin
 og Ulain.

(Han stiaalet har Annettes Lam!

Annette.

(Han stiaalet har mit bedste Lam!

Sægerne.

Hvad! stiele! plager Fanden Ham?

Birke dommere n (som før):

Gevalt! Iuk op! I Dievels Kram!!!

(Han sparket saa stærkt til Tralværket, at det springer løst, og han falder ned).

Alle.

Ha! ha! et dygtigt Hop det var!

Birke dommere n (siddende paa Jorden).

Mit Halsbeen vift jeg knækket har!

(Han reiser sig; rasende til de fire Unge):

Wie kun! I dyrt skal penitere

for mod mig udviist Spot og Spee!

Jeg en Proces Jer skal formere!

Al Landsens Ufærd skal I see!!!

(Han render ud).

Sægerne (leende):

So! han skal gjøre Jer en Skade!

Annette, Lubin, Therese, Mathurin.

Vi frygte ei; men froe og glade

vi samles ved Hr. Grevens Fæst,

hvor Unge og Gamle indbydes til Gæst!

Alain og Choret.

Nei, frygter ei! men froe og glade

vi samles ved Hr. Grevens Fest,
 hvor Unge og Gamle indbydes til Gæst!

Sægerne.

Nei, frygter ei! men froe og glade
 indfinder Jer ved Grevens Fest,
 hvor Unge og Gamle indbydes til Gæst!

(Sægerne gaae ad Slottet til. Choret til den
 modsatte Side. Alain følger med Annette,
 Lubin, Mathurin og Therese ind i Huset og
 Dækket falder.)

Ende paa anden Act.

T r e d i e A c t.

Et Cabinet i Grevens Slot. Bly, Skrivertoi og Papiir
paa Bordene.

F ø r s t e S c e n e.

Greven. Mathurin. Therese. Alain.

Greven. Og alt dette er sandt?

Mathurin. Hvert et Ord, naadige Herre.

Therese. Lubin og Annette ere uskyldige!

Mathurin. Men Birkedommeren, det er en
Skielm!

Alain. At han skal Lammet saae jeg!

Mathurin. Naadige Herre er saa god; De
vil vist handle efter Ret og Billighed.

Greven. Det skal jeg.

Mathurin. Hurra! saa har Lubin og An-
nette ingen Nød!

Greven. Hvor ere de?

Mathurin. Nede i min Hauge.

Greven. Og Birkedommeren?

Mathurin. Han gik ind til Taffeldæfferen, for at faae sat Skik paa sin Varyk og drikke sig en Slurk Biin ovenpaa sin Betuttelse.

Greven. Kald mig paa Birkedommeren, og kom saa tilbage med Lubin og Annette, men bliv allesammen i Forgemakket til jeg ringer.

Mathurin. Skal skee, naadige Herre! (Han gaaer med Therese).

Ulain. Maa jeg saa ogsaa komme med, naadige Herre?

Greven (smilende): Savist maa Du.

Ulain (springende). Hejsa! jeg kommer i Besøgelse hos Hr. Greven! (han løber ud).

U n d e n S c e n e.

Greven (allene).

Denne Birkedommer er mig en fiøn Karl! Som jeg mærker, er han endnu lumpnere, end jeg havde troet. Jeg fattede siraar Mistanke til hans Anklage i Morges. Den gamle Nar er forelsket i Lubins Fæstems, og vil stille det unge Par ad; men det skal ikke lykkes ham. Jeg vil lære at kende dem og gjøre dem

lykkelige, hvis de fortjener det. Jeg anseer mine Bønder for mine Børn, og det er meget sødt, at være en elsket Fader for saadan en stor Familie!

U r i a .

I landlig Uskyld, Fryd og Fred
mit lykkelige Liv henrinder;
jeg mine Bønders Hjerter vinder
ved Fadersind og Kierlighed.
En Moder lærer her sin Spæde
at stamme signende mit Navn;
han hilser mig med barnlig Glæde
og flyver henrykt i min Favn!
Jeg seer Naturen venlig smile;
mit Bryst meddeler den sin Ro;
jeg sorgfri lægger mig til Hvile,
og vaagner atter sund og fro!

Nu kalder mig Sagten! hist Hornet gienlyder!
Hør Hestens Brindsken og Hundenes Glam!
De skyldfrie landlige Glæder jeg nyder,
og savner ei Høihed og Glimmer og Bram!

T r e d i e S c e n e .

Greven. Birke dommeren.

Birke d. Naadige Herre har ladet mig kalde.

Greven. Ja.

Birked. Jeg takker underdanigst. Jeg nød i Morges den høie Naade at tale med naadige Herrt; men siden den Tiid er der passeret gruelige Ting!

Greven. For Exempel?

Birked. For Exempel: jeg er bleven torteret, maltracteret, holdt for Nar, skieldt ud for en Drukkenhold — betænk engang!

Greven. Ei, ei!

Birked. Og dog forslaaer det kun lidt, det! Jeg er bleven indespærret i en Faaresti, har staaet en heel Time til Spektakel for de grove Bønderknolde, og er tilsidst dumpet hovedkulds ned paa Jorden! Ah, jeg kunde græde Blod!

Greven. Kom Han til Skade?

Birked. Nei, Gud skee Tak! jeg kan endda ikke sige det, — undtagen at mit Halsbeen forekommer mig at være gaaet af Led; men min Pærst saae gudsjammerlig ud! hvorfor jeg ogsaa maatte lade den kræppe, pudre og accomodere nede hos Taffeldækkeren, inden jeg kunde fremstille mig for allernaadigste Herres livsalige Dine.

Greven. Men hvorledes gik det til, at Han kom ind i Faarestien?

Birked. Hm! — det — det var saa en Hændelse; jeg søgde om noget.

Greven. Han søgde om noget? ja saa!

Birked. Nu er min underdanige Supplik og Begiering, at der maa statueres Exempel paa det Skarn, den Lubin, som er Aarsag i hele Ulykken; thi bliver saadan en Misgierning ikke paa det haardeligste straffet, saa maa Verden forgaae: det siger jeg reent ud! Jeg er dog Egnens Birkedommer, øverste Magistrats-*Person*, General-Fiscal og Politimester, saa at sige, og mig understaaer man sig saaledes at prostituere! det raaber om Hævn! Med naadige Herres naadige Tilladelse lægger jeg altsaa først og fremmest Beslag paa Annette som *corporis delicti*, kræver hende formaliter udleveret, og confisquerer hende da som min lovlige Eiendom, hvormed jeg efter eget Behag og bedste Skjønnende kan skalte og valte som mig lyst og tykkes.

Greven. Lægge Beslag paa Annette og confisquere hende! Hvad er det for Snak? Han talde jo om Lubin.

Birked. Ja, ham vilde jeg gierne have hængt, tilligemed naadige Herres Gartner Mathurin — og saa hans Fæstems Therese.

Greven. D ja; hvad skulde der være i Veien?
det skal see.

Birked. (bukker): Jeg har den Ære at takke!

Greven. Men Annette? —

Birked. Af, allernaadigste Herre! —

Greven. Hvad er der?

Birked. Dersom jeg torde — !

Greven. Hvilket?

Birked. Jeg maa bekiende —

Greven. Naa, videre! videre!

Birked. Vil De naadigst pardonnere mig en
lille Proposition?

Greven. Lad høre.

Birked. Annette er en byrebar] Skat — et
Liggendesæ! —

Greven. Saa tal dog ud!

Birked. Jeg vilde saa gierne —

Greven. Hvad vilde Han?

Birked. He! he! he! — have hende til min lille bitte Kone!

Greven. Han!?

Birked. Ja, naadige Herre, faaer jeg hende ikke, saa bliver jeg desperat!

Greven. Er det muligt?

Birked. Jeg skal sige naadige Herre noget: jeg har endnu ikke været mere end fire Gange gift, og jeg vilde gierne prøve det femte Gang med — bare for Loiers Skyld!

Greven. Nu fire Gange — det har dog Respect!

Birked. O, det er ingenting! jeg tænker endnu at faae det halve Dusin fuldt! Desuden vare mine fire forrige Koner allesammen Enker, da jeg tog dem, men saadant et lille Pigebarn — det er en ganske anden Sag!

Greven. Men Annette elsker jo Lubin.

Birked. Det maa hun lade være, og for at slippe for den Straf hun har fortient tilligemed de Andre, var det hun skulde forpligte sig til at tage mig.

Greven. Saa det er Hans Plan? nu for-
saaer jeg Ham først ret. Naa, vi vil da høre, hvad

Annette siger dertil, og hvad de andre Syndere vel kan have at anføre til deres Forsvar. (Han ringer; en Tæger kommer ind). Lad dem, der ere ude i For-gemakket, komme ind. (Tægeren gaaer).

Birked. Gud velsigne naadige Herre! ja, det er som jeg altid siger: De er en retfærdig Herre!

Greven. Hm! endnu har jeg dog ikke viist det; men — (med Eftertryk): hie kun! det kommer!

Birked. (affides): Knægtene bliver tugtede! Therese kommer i Spindehuset! og jeg faaer Annette! o, jeg lykkelige Prinds! — Ja, saadan maa man kunne lyve med Forstand!

F i e r d e S c e n e.

De Forrige. Annette. Lubin. Therese.
Mathurin. Alain.

(De hilse med Gebødighed).

Greven (til Lubin og Annette): Kom nærmere, og vær ikke bange.

Birked. (sagte): Jo, lad dem kun være bange, naadige Herre! det har de godt af! (høit til Lubin): Saa er Du da der, **Din** lidelige Knægt? (til Mathurin): Og Du med, **Din** Gavstrik? Din —!

Greven. Stille, Hr. Birkedommer. (til Lubin): Tael.

Mathurin (sagte til Lubin): Triff Mod! Greven er en god Mand.

Lubin. Jeg vil lade Dem selv dømme, naadige Herre —

Birked. (fuser ud): Ja, nu skal De bare høre: pro primo!

Greven (afbrøder ham): Pro secundo: stille!

Birked. (forundret): Men jeg er jo dog Anklager i denne Sag! og Anklageren —!

Greven. Men jeg vil nu høre den Anklagede først. — (til Lubin): Tael.

Lubin. Jeg hedder Lubin — som naadige Herre nok veed — og jeg elsker denne lille Pige — som naadige Herre nok ogsaa veed! —

Greven (seer paa Annette): Deri har Du ikke Uret, thi hun er meget elskværdig.

Birked. (affides): Ak ja! yndig er hun, den lille Her!

Lubin (fyrig): Ikke sandt, naadige Herre? D, og dog er hendes Ansigt intet imod hendes Hjerte!

Birked. De elsker hinanden, og de ere Søds-
kændeboørn!

Greven. Hr. Birkedommer! (han holder sig
Fingeren for Munden).

Birked. Gud velsigne Dem, allernaadigste
Herre: vær barmhiertig, og lad mig tale! thi ellers
farer Ordene ud igiennem mine Sidebeen! Jeg siger:
de ere kiødelige Sødkændeboørn!

Lubin. Ja, det ere vi rigtig nok; men vi vilde
bede Dem, naadige Herre, at skaffe os Lov til at faae
hinanden. Mathurin siger, at det hedder et Kongebrev.

Annette. Og saadant et Brev fra Kongen
vilde vi gierne ha.

Birked. Et Brev fra Kongen! I? jo, nu
løber vi om!

Lubin. Men Birkedommeren plager Annette
bestandig med sin gamle rustne Kierlighed! —

Annette. Og jeg kan jo dog umulig elske
ham — see bare paa ham, naadige Herre!

Lubin. Han er saa styg!

Therese. Uj!

Ulain. Thja! fy!

Mathurin (halvsagte): Takker Han ikke, Hr. Birkedommer?

Birked. Jeg sprækker! — (høit): Nu nok om det, I Uforskammede! — Men kan Du nægte, at Du har spærret mig inde i Faarestien? hvad? kan Du det?

Mathurin. Det gjorde Rubin, fordi han troede, at en Skielm havde intet der at bestille.

Birked. Hvad for noget? Jeg en Skielm? jeg en Skielm!

Mathurin. Det siger Han selv, og ikke jeg!

Birked. Injurier over Injurier!

Mathurin. Ikke saa hidsig! Jeg siger jo ikke, at Han er en Skielm, men at den er det, som stial sig ind i en anden Mands Faaresti.

Birked. Er det kanskee heller ikke Jeres Skyld, at jeg nær havde knækket min Hals?

Mathurin. Nei, det er Hans egen Skyld; hvorfor blev Han ikke staaende ganske stille og rolig i i sit Buur?

Birked. O, Du Procurator for alle Gavye!

Mathurin. Jeg har aldrig taget Ham i Forsvar, Hr. Birkedommer.

Lubin. Men siig nu ogsaa Ursagen, hvorfor Han kom i Gaarestien, Hr. Birkedommer.

Birked. (tømmer sig).

Mathurin. For at drille Annette, havde han staalet et Lam, som Lubin havde foræret hende.

Therese. Denne lille Dreng saa ham tage det —

Ulain. Ja, og saa sagde jeg det!

Birked. Hvad! Din lille Navneunge!

Greven. Lad Han Drengen være.

Ulain. Hører Han det, Hr. Birkedommer? Ha! ha! jeg er ikke bange for Ham!

Birked. (sagte): Gid jeg kunde knække Halsen paa den Dreng! — og paa Gartnerknolden med!

Greven. Videre.

Lubin. Vi har intet videre at flage, naadige Herre; thi vi har faaet Lammet tilbage; — men Annette

og jeg beder Dem: tillad os at elske hinanden, saa gior De os ubeskrivelig lykkelige!

Annette (vil kysse Grevens Haand). O ja, naadige Herre!

Mathurin og Therese (bønligen): Naadige Herre!

Greven (forstilt): Jeg veed ikke, hvad jeg skal svare; — I hører jo Hr. Birkedommeren sige, at det er Synd.

Rubin. Gid han aldrig havde begaaet nogen større Synd! Heller end forlade Annette, vilde jeg døe i det mørkeste Fængsel!

Birked. Det kan Du komme til, Knægt! Det undrer mig, at Solen ikke er bleven formørket, og at Jorden ikke har aabnet sig under Jeres Fødder og opslugt Jer!

Rubin. Hvorfor?

Birked. Hvorfor? fordi I elskede hinanden!

Rubin. Ja, jeg veed nok, at Han seer helst, at Folk hader hinanden; derfor har Han sat Spliid imellem saamange Familier her i Egnen, for at Han kunde komme til at fiske i rorte Bænde.

Mathurin. Og det hedder dog Retsfærdighe-
dens Mægling!

Birked. Vogt Jer, at jeg ikke forgriber mig
paa Jer, thi det er at røre ved min Ære!

Lubin. Kom kun! med Annette i mine Arme
har jeg mere Mod end et heelt Regiment Soldater!

Birked. Seer De, naadige Herre? horer De?

Lubin. Naadige Herre! jeg tilstaaer det var
ikke Ret af mig, at gjøre saa offentlig Nar af Birke-
dommeren, uagtet vi allesammen veed, at det er en
gammel Trøring. —

Mlain. Savist.

Birked. Hør bare! hør!

Lubin (bliver ved): Jeg kan vel ogsaa have
fortient nogen Straf —

Birked. Den grueligste! den execrableste!

Lubin (bliver ved): Men naar jeg har ud-
staaet den: giv mig saa Annette til Kone, og da vil
jeg gjerne arbeide for Dem fra den lyse Morgen til
den mørke Nat! jeg vil vove mit Liv for at forsvare
Deres!

Annette. O ja, naadige Herre! vi skal elske Dem saa høit! —

Birked. Jeg er ikke den Mand, som vil incommodere og molestere mit allernaadigste Herfskab med formastelige Bønner og impertinente Lamentationer; jeg stoler paa min gode Sag, og er vis paa, at Hr. Greven vil lade enhver vederfares Ret og Skiel! straffe Misdaederne — og lade Dyden triumphere!

Greven. Det vil jeg.

Birked. Gud skee Tak og Priis og Gæ! (til de Andre): Saa er det ude med Jer!

Greven. Sæt sig og skriv, Hr. Birkedommer.

Birked. Med Plaseer! (han sætter sig); — (til de Andre): Denne Dag skal I huske!

Annette (til Lubin): Jeg skielver!

Mathurin (sagte): Vær Du ganske rolig.

Birked. Jeg er fir og parat, allernaadigste Herre!

Greven. Godt. (Han dicterer og Birkedommeren igientager hans Ord). „Alt hvad Lubin og Mathurin har gjort mod E. T. Hr. Birkedommer

„Nicodemus Polyphenus Gripon er dem fuldkommen
„tilgivet —“

Birked. (standser): Hva — hvad! ! tilgivet?
Me — men —

Annette. O, Lubin! Lubin!

Mathurin. Hvad sagde jeg!

Ulain. Hejsa! det var rart!

Greven. Skriv! — „da det er den mildeste
„Straf hans Ondskab kan have fortient. Lubins og
„Annettes Kierlighed har mit Bifald; jeg vil løse
„Kongebrev for dem, lover at udstyre Bruden, og
„høitideligholder deres Saord endnu i denne Aften.“
— Jeg er færdig, Hr. Birkedommer. (Han under-
skriver Papiret).

Lubin og Annette (kaste sig for hans Fødder).
Naadigste Herre!

Mathurin, Therese og Ulain (kysse hans
Hænder). O, Tak! Tak!

Birked. (som forstønet): Er jeg død — eller er
jeg levende?!

Annette (henrykt): Lubin! — Du er min! —
min! — o, navnløse Bløde!

A r i a.

Lykkeligst mellem alle Piger
 min Ven, Din Brud, Annette er!
 Mit Hjertes Tak til Himlen stiger!
 Jeg favner Dig, som er mig kjer!
 Belgiorer! Fader! Du modtage
 Erkiendtlighed fra hnerøkt Barm!
 Mig lover Haabet glade Dage,
 og Salighed i Omheds Arm!

Greven (lægger Annettes og Lubins Hænder
 sammen). Elsker hinanden! værer hinanden stedse
 troe, og Gud velsigne Jeres Pagt! Om fire Uger er
 Brylluppet!

Alain. Og der kommer jeg med! (han springer
 i Beiret).

Annette, Lubin, Mathurin og Therese (omringende ham): Naadigste Herre! —

Greven. Tak mig ikke; det er at berøve mig
 min Løn, thi jeg har kun giort min Pligt. Giveren
 er altid lykkeligere end Modtageren.

Alain. Og naadige Herre er heller ikke vred
 paa mig, fordi jeg sagde, at Birkedommeren havde
 stjaalet Lammet?

Greven. Du sagde jo Sandhed, min Dreng;
men om Birkedommeren —

Ulain. O, hans Brede bryder jeg mig ikke om!

Birked. (sagte): Hvor Vognen hælder, skyder
Alle efter!

En Jæger (kommer ind). Alting er bereedt
til Festen, naadige Herre.

Greven. Godt! jeg kommer strax. (Jægeren
gaaer igien). Der vil jeg selv have den Fornøielse at
forkynde det unge Pærs Forening. — Jeg venter og
saa at see Ham der, Hr. Birkedommer; thi jeg har
noget at sige Ham, som klinger bedst i stort Selskab.

Birked. (ganske sønderknust). Jeg takker under-
danigst for Invitationen! Jeg skal have den Ære at
indsinde mig!

Greven (til de Unge): Følg I nu ned paa Slet-
ten med mig til min lille Jagthøitiid; baade Jægeren
og Bonden ere Naturens Sønner; derfor færdes de
ogsaa bedst i Skov og Mark. Kom! (De gaae ud).

Femte Scene.

Birkedommeren (allene).

Det var et Dømedagslag! Hvor kunde jeg nu
brømme om det? Er det at handle for en Greve!?

Han holder med Pøbelen, og prostituerer Dyrigheden; hvilken lav Tænkemaade! — Saa skal jeg da see den Tølper, den Rubin, blive Eier af det Pigebarn jeg elsker saa inderlig! Men hun var mig ikke værd, det Skarn! hun gjorde Nar af mig! — Og de to unge Anægte — gid jeg maatte hænge dem op med egen Haand! — Greven inviterede mig ellers med til Fæstten, og sagde, at han havde noget at sige mig; det skulde dog vel aldrig være Stikpiller? — Var det ikke for Binens Skyld, blev jeg helst borte! Men lad mig see — jeg vil lade som ingenting er, ønske det unge Par til Lykke — gid de skee en Ulykke! — og — funtus! det var et ypperligt Indfald! endog saa give dem en Brudegave! Men hvad skal det være? — Jeg har det! Jeg løber nu hen til Kurvemageren i Landsbyen, kober min Foræring, bringer den til de Trolovede — Greven glemmer det Forbigangne, røres over mit gode Gemyt, gjør mig til sin Kieledægge, og alle og enhver holder mig for en høimodig, spendabel og extra-raisonnabel Mand! (Han løber ud).

S i e t t e S c e n e .

En aaben Plads omringet af Træer i Grevens Dyrehau-
ge. Det er Aften, men Skoven er illumineret, deels
ved Lygter af forskellige Farver, der hænge i Tæstons
imellem Træerne i Baggrunden, deels ved Smaa-Porte,
Sole, Pyramider af coulturte Lamper o. s. v.

Marsch af Jægere samt Bønderfolk af
 begge Kiøn. Mathurin som Skaffer anfører
 een Flok; Therese en anden; Alain gaaer i
 Spidsen for en Deel Børn. Greven
 bringer Lubin og Annette; siden
 Birkedommeren.

NB. Marschens og Festens Indtætning overlades Bal-
 letmesteren.

F i n a l.

Alle.

Leve den freidige Sagt!
 den har knyttet vor Pagt!
 i dens Tempel, den lovrige Skov,
 vi synge dens Lov!

Greven.

To vakke Gæster jeg medbragt har;
 Lubin og Annette skal vorde et Par.

Alle.

Leve, leve det unge Par!

Lubin og Annette.

Af Dig jeg først at elske lærte!
 Du Livets bedste Held mig gav!

Du vandt og evig har mit Hjerte!
 Dig er jeg trofast til min Grav!

Birke dommeren (kommer med gravitetisk Gang,
 og rækker Annette en lille Bugge af Bidier,
 som han har giemt under sin Kappe).

En lille Foræring Du ikke forsmaae;
 syng Bisselulle ved den for de Smaa!

Annette (leende):

Hans Brudegave jeg ei kan modtage;
 og derfor som Kurv jeg Ham gier den tilbage!

Birke dommeren (noget forlegen):

Ja, ja, vil Du Gaven ikke annamme,
 min Smukke, saa faaer det være det Samme;
 men, yndige Brud, mig gunstigt tillad,
 at synge for Dig et Lykønskningsqvad.

(Han rømmer sig).

Alle.

Spids Dre! spids Dre!
 hans Qvad maae vi høre!

Birke dommeren.

Bise.

I.

Seg gratulerer
 af Hjertensgrund!

og feliciterer
med Tunge og Mund!

2.

Nyd Fryd og Gammen
i allensfund!

saar raaber jeg: „Amen!“
med Tunge og Mund!

(Han bukker dybt).

Greven.

Hans Duffe sikkert fra Hjertet kommer!
I Alles Paahør jeg siger Ham:
jeg skjøtter ei om en Birke-dommer,
som hylker, lyver og stielser Lam!

Alle.

Hvad! Birke-dommeren Affsids faaer! ?
Hei, lystig! Glæde over al den Gaard!

Birke-dommeren (affsides):
Fra Embedet affsat! ? Uh, Bitterdød!
jeg aldrig har knækket en haardere Nød!

(høit og meget flodst):

Min Ven Hr. Greven vist bevæger! —

Greven.

Jeg kender nu Hans Skurkestreger!

Birke-dommeren.
Varmhiertig vær!

Greven.

En Skurk Han er!

Alle.

Birkedommeren jages herfra!

Greven leve! Hurra! Hurra!

Mathurin (parodierende Birkedommeren):

I.

„Seg gratulerer

„af Hjertensgrund!

„og feliciterer

„med Tunge og Mund!“

2.

„Nyd Fryd og Gammen

„i allenstund!

„saa raaber jeg: „Amen!“

„med Tunge og Mund!“

(Han bukter meget dybt for Birkedommeren).

Birkedommeren (sagte):

Ad min Fortred det Pak kun griner;

thi vil jeg holde gode Miner!

Alain (i Spidsen for en Deel Børn bringer Annette
en Krands af Roser og Lillier).^r

Rosen hin røde og Lilljen hin hvide

vi række Dig, yndige Brud!

Glæde og Uskyld gaae tæt ved ved Din Side!
 velsigne Dig Kierligheds Gud!

U l l e.

Glæde og Uskyld gaae tæt ved Din Side!
 velsigne Dig Kierligheds Gud!

Therese og Mathurin (bringe Rubin en Krands
 af Myrther og Egeblade).

Myrthen, indflettet blandt Egeblade,
 offres Dig, Yngling, som Brudgom og Mand!
 Guldbryllupsfesten gienfinde Jer glade
 i Eders skionne ærværdige Stand!

U l l e.

Guldbryllupsfesten gienfinde Jer glade
 i Eders skionne, ærværdige Stand!

Birkeboommeren (sagte):

Lad ham beholde den snedige Tasse!
 Jeg finder min Trøst i min Flaske!

Rubin og Annette.

Du er min! alt Himlens Held
 har jeg i min glade Siel!

(Munter Dans af Jægere og Bønderfolk af begge Kien).

C h o r s a n g.

(Dans paa samme Tiid).

Lad os synge! lad os danse,
 medens Ungdomslust vi har,
 Slynge friske Rosenkrandsse
 om det unge Brudepar!

Rosens Billed er en Pige;
 Egen ligner kraftfuld Mand
 Elskov gjør os lykkelige
 og vi signe froe vor Stand!

Her i blomsterklædte Dale
 Kierlighed og Glæde boer.
 Sielden i de gyldne Sale
 toner Munterhedens Chor.

Fred i Dmgang. Fred i Hierte
 mod hver Broder Kierlighed:
 dette os Naturen lærte;
 thi den aander Fryd og Fred!

Lad os synge, lad os danse,
 medens Ungdomslust vi har!
 Slynge friske Rosenkrandsse
 om det unge Brudepar!

(Ulmindelig stor Gruppe, hvori de Dansende
 omslynge Greven, Annette og Lubin med
 Krandsse).

Ende paa Stykket.

